

2026

VIII.Uluslararası Şiddeti Anlamak Kongresi

VIII.International Understanding Violence Congress

8-9 MAYIS 2026 / 8-9 MAY 2026

BİLDİRİ ÖZETLERİ KİTABI / ABSTRACT BOOK

Diyarbakır, 2026

VIII. ULUSLARARASI ŐİDDEŦİ ANLAMAK KONGRESİ
BİLDİRİ ÖZET KİTABI
8-9 Mayıs 2026, DİYARBAKIR

VIII. INTERNATIONAL UNDERSTANDING VIOLENCE
ABSTRACT BOOK
8-9 May 2026, DİYARBAKIR

8. ULUSLARARASI
ŐİDDEŦİ ANLAMAK
KONGRESİ

ÇOCUK
VE
ŐİDDEŦ

8-9 Mayıs 2026

www.şiddetianlamak.org

İçindekiler

Kurullar.....	4
Bilimsel Program.....	7
Sözlü Bildiri Özetleri.....	10

Contents

Committees.....	4
Scientific Program.....	7
Oral Presentations Abstract.....	10

Kongre Web Sitesi/ Web Site of Congress: www.siddetianlamak.org

İMDAT | Şiddeti Önleme ve Rehabilitasyon Derneği: www.imdat.org

KURULLAR / COMMITTEES

KONGRE BAŞKANI / HEAD OF THE CONGRESS

Prof. Dr. Oğuz POLAT

DÜZENLEME KURULU / ORGANIZING COMMITTEE

Prof. Dr. Oğuz POLAT
Prof. Dr. İrfan GÜNEY
Av. Kaan Apak ALTINTOP
Dr. Öğr. Üyesi Apak Kerem ALTINTOP
Cem TURHAN
Uzman Adli Psk. Hilal KARAYAZI
Uzman Adli Psk. Mahi ASLAN
Prof.Dr. Neslim GÜVENDEĞER DOKSAT
Prof. Dr. Tahsin ÇELEPKOLU
Doç.Dr. Cem UYSAL

KONGRE SEKRETERYASI / CONGRESS SECRETERIAT

Uzman Adli Psk. Hilal KARAYAZI
Av. Kaan Apak ALTINTOP
Dr. Öğr. Üyesi Apak Kerem ALTINTOP
Uzman Adli Psk. Mahi ASLAN
Uzman Adli Psk. Esra GÜRGEZOĞLU YAPAR
Zeynep ÖZAN
Görkem Yiğit ÖZTÜRK
Sude VİCNELİOĞLU
Doç. Dr. Mehmet ÇAĞLAYAN
Dr. Ceylan FİDAN
Yahya ÖGER

BİLİMSEL KURUL / SCIENTIFIC COMMITTEE

Prof. Dr. Abdullah DİNÇKOL- Doğuş Üniversitesi
Prof. Dr. Ali Kemal YILDIZ- Türk Alman Üniversitesi
Prof. Dr. Akile Reşide GÜRSOY, Beykent Üniversitesi
Prof. Dr. Ayşe Rodopman ARMAN, Marmara Üniversitesi
Prof. Dr. Barbara KRAHÉ- University of Potsdam
Prof. Dr. Bihterin DİNÇKOL- Doğuş Üniversitesi
Prof. Dr. Bojan MATEJIC- Belgrad University
Prof. Dr. Carmen MENESES FALCÓN - Universidad Comillas
Prof. Dr. Clare MCGLYNN- Durham University
Prof. Dr. David J. BALL, Middlesex University
Prof. Dr. Ersi ABACI KALFOĞLU- Ankara Medipol Üniversitesi
Prof. Dr. Gökhan ORAL- İstanbul Üniversitesi
Prof. Dr. Işıl BAŞ- İstinye Üniversitesi
Prof. Dr. Işıl PAKIŞ- Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi

Prof. Dr. İnci USER- Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi
Prof. Dr. İrfan GÜNEY- Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi
Prof. Dr. Kerem DOKSAT- Beykent Üniversitesi
Prof. Dr. Kültegin ÖGEL- İstanbul Kent Üniversitesi
Prof. Dr. Latif ABBASOĞLU- Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi
Prof. Dr. Levent AVTAN- İstanbul Üniversitesi
Prof. Dr. Murat YAYLA- Dicle Üniversitesi
Prof. Dr. Nadi BAKIRCI- Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi
Prof. Dr. Nesrin DİLBAZ- Üsküdar Üniversitesi
Prof. Dr. Nurcan ÖZGÜR BAKLACIOĞLU- İstanbul Üniversitesi
Prof. Dr. Nur CENTEL- Koç Üniversitesi
Prof. Dr. Oğuz POLAT- Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi
Prof. Dr. Özkan PEKTAŞ- Haliç Üniversitesi
Prof. Dr. Özlem YENERER ÇAKMUT- Özyeğin Üniversitesi
Prof. Dr. Peter SMITH- Londra Goldsmiths University
Prof. Dr. Serhat GÜRPINAR- Süleyman Demirel Üniversitesi
Prof. Dr. Şanda ÇALI- Kıbrıs Doğu Akdeniz Üniversitesi
Prof. Dr. Şaziye Senem BAŞGÜL- Hasan Kalyoncu Üniversitesi
Prof. Dr. Şeyda AKSEL- Ege Üniversitesi
Prof. Dr. Ümran TÜZÜN- İstanbul Üniversitesi
Prof. Dr. Yasemin ALANAY- Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi
Prof. Dr. Yener ÜNVER- Yeditepe Üniversitesi
Prof. Dr. Ebru ŞALCIOĞLU-Beykoz Üniversitesi
Prof. Dr. Vasiliki ARTINOPOULOU- Panteion University
Prof. Dr. Veli DUYAN, Ankara Üniversitesi
Prof. Dr. Vesna NIKOLOVIÇ, Belgrad University
Prof. Dr. Virginia MORROW- University of Oxford
Prof. Dr. Figen DEMİR- Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi
Prof. Dr. Levent ALTINTAŞ- Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi
Prof. Dr. Neslim GÜVENDEĞER DOKSAT- Beykent Üniversitesi
Prof. Dr. Ali Murat KIRIK-Marmara Üniversitesi
Prof. Dr. Cemal Onur NOYAN- Üsküdar Üniversitesi
Prof. Dr. Velat ŞEN- Dicle Üniversitesi
Prof. Dr. Chara SPILIOPOULOU- Atina Üniversitesi
Prof. Dr. Abdullah KARATAY- Üsküdar Üniversitesi
Prof. Dr. İtir TARI CÖMERT- Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesi
Prof. Dr. Sinem BİRELLER- Acıbadem Üniversitesi
Prof. Dr. Mehmet Cemal KAYA- Dicle Üniversitesi
Prof. Dr. Tahsin ÇELEPKOLU- Dicle Üniversitesi
Prof. Dr. Ayfer GÖZÜPİRİNÇOĞLU- Dicle Üniversitesi
Prof. Dr. Marco ACCORINTI- Roma Tre Üniversitesi
Doç. Dr. Miranda HORVATH, Middlesex University
Doç. Dr. Bosilijka DJIKANOVIC- Belgrad University
Doç. Dr. Cem UYSAL - Dicle Üniversitesi
Doç. Dr. Esin AKGÜL KALKAN- Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi
Doç. Dr. Fatih ARTVİNLİ- Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi
Doç. Dr. Lale ORTA- İstanbul Okan Üniversitesi
Doç. Dr. Melike ŞAHİNER, Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi
Doç. Dr. Şahide Güliz KOLBURAN- İstanbul Aydın Üniversitesi
Doç. Dr. Şeyda DÜLGERLER- Ege Üniversitesi

Doç. Dr. Cengiz APAYDIN- Adalet Bakanlığı
Doç. Dr. Durmuş ÜMMET-Marmara Üniversitesi
Doç. Dr. Ömer YANARTAŞ-Marmara Üniversitesi
Doç. Dr. Barış ÖNEN ÜNSALVER-Üsküdar Üniversitesi
Doç. Dr. Sinan BAYINDIR- Piri Reis Üniversitesi
Doç. Dr. Nikola PETROVIĆ-Belgrade University
Doç. Dr. Masum ÖZTÜRK- Dicle Üniversitesi
Dr. Alexander KANCSEV- Debrecen University
Dr. Dariusz A. DALEK- Medical University of Warsaw
Dr. George NIKOLAIDIS- Athens University
Dr. Sarah WALKER-Bologna University

BİLİMSEL PROGRAM

8 MAYIS 2026 CUMA
1.GÜN

SAAT	
08.30-10.00	KAYIT
10.00-11.00	AÇILIŞ KONUŞMASI GAP VE ÇOCUK ŞİDDETİ Prof. Dr. Oğuz POLAT
11.00-12.00	KONFERANS 1 ÇOCUKTA ŞİDDETİN ÖNLENMESİNDE AVRUPA BİRLİĞİ UYGULAMALARI Senatör Sandra ZAMPA
12.00-13.00	ÖĞLE ARASI
13.00-14.00	PANEL 1 ŞİDDETİN ÇOCUK ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ Oturum Başkanı: Prof. Dr. Oğuz POLAT Prof. Dr. Velat ŞEN Prof. Dr. Marco ACCORINTI Doç Dr. Güliz KOLBURAN
14.00-14.30	KAHVE ARASI
14.30-15.30	PANEL 2 MAĞDUR ÇOCUĞA YAKLAŞIM Oturum Başkanı: Prof. Dr. Dilek Ülker ÇAKIR Doç. Dr. Masum ÖZTÜRK Prof. Dr. İtir Tarı CÖMERT Dr. George NIKOLAIDIS
15.30-17.30	SÖZLÜ BİLDİRİ SUNUMLARI
9 MAYIS 2026 CUMARTESİ 2. GÜN	
SAAT	
10.00-11.00	KONFERANS 2 CEZA HUKUKUNDA ÇOCUĞUN YERİ Prof. Dr. Ali Kemal YILDIZ
11.00-11.30	KAHVE ARASI
12.00-12.30	PANEL 3 ÇOCUK VE ŞİDDETTE MULTİDİSPLİNER YAKLAŞIM Oturum Başkanı: Prof. Dr. Mehmet Cemal KAYA Doç. Dr. Cem UYSAL Prof. Dr. Chara SPILIOPOULOU Prof. Dr. Esin Akgül KALKAN
12.30-13.30	ÖĞLE ARASI
13.30-14.30	PANEL 4 ÇOCUK VE ŞİDDETTE ÖNLEME ÇALIŞMALARI (SALDIRGANA YAKLAŞIM) Oturum Başkanı: Prof. Dr. İrfan GÜNEY Prof. Dr. Abdullah KARATAY Dr. Sarah WALKER Prof. Dr. Tahsin ÇELEPKOLU
14.30-15.30	SÖZLÜ BİLDİRİ SUNUMLARI

SÖZLÜ BİLDİRİ OTURUM PROGRAMI
-YÜZ YÜZE-

1. OTURUM (YÜZYÜZE)

8 MAYIS 2026 CUMA, SAAT: 15.30-17.30

OTURUM BAŞKANI: Av. Kaan Apak ALTINTOP

15.30-15.45	Doç. Dr. Ayça DEMİR	Şiddet Faili Çocuklar Ve Filmler
15.45-16.00	Öğr. Gör. Gözde MASATÇIOĞLU	Dijital Bağımlılık Ve Siber Şiddet: Risk Faktörlerinin Haritalanmasına Dair Sistematik Bir İnceleme
16.00-16.15	Avukat Özlem YİĞİTOĞLU	Yargıtay Kararları Işığında Çocuğun Cinsel İstismarı Suçunda Mahkûmiyet Kriterleri
16.15-16.30	Seda YEŞER	Sağlıkta Şiddet Olaylarına Yönelik Sosyal Medya Tepkilerinin Tematik Analizi: Bir Youtube Haber Yorumu İncelemesi
16.30-16.45	İlksen UÇAR	Kadınların Adli Yardım Hizmetlerine Erişimi Bağlamında Çocukların Korunma Kapasitesi
16.45-17.00	Zahidenur SEVER	Çocukların Bedensel Söz Hakkı Ve "Sevgi" Adi Altındaki Bedensel Müdahalelerin Sinir İhlali Bakımından İncelenmesi

2. OTURUM (YÜZYÜZE)

8 MAYIS 2026 CUMA, SAAT: 15.30-17.30

OTURUM BAŞKANI: Uzman Adli Psikolog Hilal KARAYAZI

15.30-15.45	Uzman Dr. Yusuf ÖZDEMİR, Uzman Dr./Arş. Gör. Übeydullah DURMAZ	Çocuk İstismarı Ve İhmaline Bağlı Çoklu Eski Kırıklar Ve Ağır Malnütrisyon: Olgu Sunumu
15.45-16.00	Arş. Gör. Ferhat ÇELİK_Doç. Dr. Cem UYSAL	Mcardle Tanılı Şiddet Mağdurunun Adli Tıbbi Değerlendirilmesi: Bir Olgu Sunumu
16.00-16.15	Avukat Remzi Çağrı UZUN	Türkiye’de 15 Yaş Altı Çocukların Sosyal Medya Kullanımının Yasaklanmasına İlişkin Kanun Taslağının Değerlendirilmesi
16.15-16.30	Psikolog Şükrü ÖRKÜN	Kumar Bağımlılığına Bağlı Olarak Gelişen Psikososyal Ve Ekonomik Problemler
16.30-16.45	Altay Ferit KAZDAL	Soruşturma Ve Kovuşturma Sürecinde Çocuk İhmali
16.45-17.00	Setenay SARAÇ, Amin Ghadirian, Hasan Gökmen Topal, Aslan Valizade	Üniversite Öğrencilerinde İnternet Bağımlılığı Ve Siber Mağduriyet İlişkisi

3. OTURUM (YÜZYÜZE)

8 MAYIS 2026 CUMA, SAAT: 15.30-17.30

OTURUM BAŞKANI: Uzman Adli Psikolog Esra GÜRGEZOĞLU YAPAR

15.30-15.45	Jandarma Astsubay Üstçavuş Derya YAVUZ	Çocuk Koruma ve Kadına Yönelik Şiddetle Mücadelede Kolluk Uygulamaları: Diyarbakır İl Jandarma Komutanlığı Örneği
15.45-16.00	Aile Destek Uzmanı/Psikolog Mihran YAMAN	Şiddete Maruz Kalan Kadın ve Çocuklara Yönelik Kurumsal Mekanizmalarımız
16.00-16.15	Arş. Gör. Sümeyye BALKAN AYDEMİR, Doç. Dr. Cem UYSAL	İşitme Ve Konuşma Engelli Bireylerin Bulunduğu Bir Ailede Aile İçi Çocuk Cinsel İstismarı: Olgu Sunumu
16.15-16.30	Avukat Merve BAKIRTAŞ	Adli Bilimler Perspektifinden Israrlı Takip Suçu: Olgu Sunumu

16.30-16.45	Psikolog Ayşe Eslem GÖRKAN	Ebeveynlerin Siber Uşaklaştırma (Grooming) Hakkındaki Bilgi, Tutum Ve Davranışları
16.45-17.00	Dr. Öğr. Üyesi Apak Kerem ALTINTOP	Grubun Geleceğini Hedeflemek: Sudan'da Çocuklara Yönelik Kitleşel Şiddetin Soykırım Hukuku Ve Siyasal Şiddet Perspektifinden Analizi
4. OTURUM (YÜZYÜZE) 8 MAYIS 2026 CUMA, SAAT: 15.30-17.30 OTURUM BAŞKANI: Uzman Adli Psikolog Mahi ASLAN		
15.30-15.45	Arş. Gör. Emine Esra ACAR	Disiplin İle Tahakküm Arasında: Çocuk Perspektifinden Ekonomik Şiddetin Anlamlandırılmasına Yönelik Gelişimsel Bir Model
15.45-16.00	Arş. Gör. Elif Ebrar KIZILER, Doç. Dr. Cem UYSAL	2014-2026 Yılları Arasında Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Adli Tıp Anabilimdalı'na Kemik Yaşı Tayini İçin Başvuran Çocuk Evliliği Olgularının İncelenmesi
16.00-16.15	Avukat Leman Nur ÇETİNKAYA	Üniversite Öğrencilerinin Suça Sürüklenen Çocuklara Yönelik Cezalandırma Tutumları
16.15-16.30	Sude VİCNELİOĞLU	Üniversite Lisans Öğrencilerinin Flört Şiddetine Yönelik Tutumlarının İncelenmesi
16.30-16.45	Psikolog Fatma Ece ATEŞ	Ataerkil Toplumda Kadın Olmak
16.45-17.00	<u>Zühre Naz GÜREL</u> , Melisa SOKUR	Ekolojik Modelde Aile Faktörünün Yeri: Akran Zorbalığı İle Mücadelede Ev Ortamından Kaynaklanan Risk Ve Koruyucu Faktörlerin Analizi
5. OTURUM (YÜZYÜZE) 8 MAYIS 2026 CUMA, SAAT: 15.30-17.30 OTURUM BAŞKANI: Uzman Adli Bilimci Zeynep ÖZAN		
15.30-15.45	Said Burak BARITLI	Dünyada Suça Sürüklenen Çocuklar Üzerine Yürütülen Araştırmaların Düzeltici (Correctional) Psikoloji Perspektifinden İncelenmesi
15.45-16.00	<u>Arş. Gör. Ceylan FİDAN</u> , Doç. Dr. Cem Uysal	Çocukta Travmatik Bulguların Adli Tıbbi Değerlendirilmesi: Bir Olgu Sunumu
16.00-16.15	Atakan GÜRHAN	Türkiye'de Çetelerin Durumu Ve Suça Sürüklenen Çocuklar
16.15-16.30	<u>Simay Tuana YILMAZ</u> , Ece ALTUNDAĞ	Dijital Sınırların İhlali Ve Normalleşme: Çocukluk Çağı Siber Uşaklaştırma (Grooming) Deneyimlerinin Genç Yetişkinlerin Riskli Dijital Davranışları Üzerindeki Etkisi
16.30-16.45	Tuana AYDIN	18-25 Yaş Arası Üniversite Öğrencilerinde Siber Flört Şiddetinin Yaygınlığının İncelenmesi

SÖZLÜ BİLDİRİ

ÖZETLERİ

(Bildiri sahibinin soyadına göre alfabetik sıradadır)

1-DİSİPLİN İLE TAHAKKÜM ARASINDA: ÇOCUK PERSPEKTİFİNDEN EKONOMİK ŞİDDETİN ANLAMLANDIRILMASINA YÖNELİK GELİŞİMSEL BİR MODEL

Emine Esra ACAR – Araştırma Görevlisi, Abdullah Gül Üniversitesi. ORCID NO: 0009-0008-5368-641X e-posta: emineesra.acar@agu.edu.tr

ÖZET

Amaç: Çalışmanın amacı, ekonomik şiddetin çocuk perspektifinden nasıl anlamlandırıldığını ve bu anlamlandırma süreçlerinin hangi gelişimsel risk mekanizmalarına zemin hazırlayabileceğini mevcut literatür ışığında kavramsal olarak modellemektir. Alanyazın ekonomik şiddeti çoğunlukla romantik ilişki veya aile içi şiddet bağlamında yaşanan yetişkin mağduriyeti olarak ele almakta, çocuğa yönelik ekonomik şiddet genellikle aile içi şiddetin çocuğa etkileri biçiminde görünür olmaktadır; hem ulusal hem de uluslar arası literatürde, ekonomik kontrol davranışlarının çocuk perspektifinden ele alınması ise oldukça sınırlıdır. Bu çalışma, söz konusu boşluğu gelişimsel ve klinik bir çerçevede değerlendirmeyi hedeflemektedir.

Gereç ve Yöntem: Çalışma, kavramsal bir model önerisidir. Ekonomik şiddet, zorlayıcı kontrol, yakın partner şiddeti, psikolojik kontrol ve aile içi şiddetin çocuğa yönelik sonuçlarına ilişkin literatür taranmış ve bütünleştirilmiştir. Bu doğrultuda ekonomik kontrol davranışlarının çocuk tarafından anlamlandırılma sürecini açıklayan ve buna yönelik birtakım risk mekanizmalarını ortaya koyan çok katmanlı bir gelişimsel çerçeve oluşturulmuştur.

Bulgular: İlgili literatürün sentezlenmesi sonucunda; ekonomik kontrol davranışlarının çocuk üzerinde doğrudan değil, gelişimsel anlamlandırma süreçleri aracılığıyla etkili olabileceği görülmektedir. Önerilen kavramsal model, ekonomik kontrolün çocuğun adalet ve hak algısı, özerklik ve özyeterlik gelişimi ile ilişkisel güç şemaları üzerinden anlamlandırıldığını ileri sürmektedir. Kaynaklara erişimin haksız sınırlandırılması veya engellenmesi, ekonomik kararların tek taraflı belirlenmesi veya maddi desteğin koşullu sunulması gibi davranışlar, çocuğun ilişkilerde güç dinamiğine ilişkin normlarını şekillendirebilir. Model ayrıca yaşa uygun ekonomik disiplin ile tahakküm amacı taşıyan ekonomik kontrol davranışlarını kavramsal olarak ayırmaktadır. Bu süreç, güç asimetrisine tolerans, ekonomik özyeterlikte zayıflama ve koşullu güvenlik algısı gibi potansiyel risk mekanizmalarıyla ilişkilenebilmektedir.

Sonuç: Ekonomik şiddetin çocuk gelişimi bağlamında bağımsız bir araştırma alanı olarak ele alınması gerekmektedir. Önerilen kavramsal model, ekonomik kontrol davranışlarının çocuk tarafından nasıl anlamlandırılabilirliğini açıklamakta ve bazı potansiyel gelişimsel risk yollarına işaret etmektedir. Bu tablo, gelecekteki araştırmalar için bir teorik zemin sunmakta ve ekonomik kontrolün klinik değerlendirmelerde ele alınmasının önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ekonomik şiddet, zorlayıcı kontrol, ekonomik kontrol, gelişimsel risk mekanizmaları, çocuk gelişimi

1-BETWEEN DISCIPLINE AND COERCIVE CONTROL: A DEVELOPMENTAL MODEL OF CHILDREN'S MEANING-MAKING OF ECONOMIC ABUSE

***Emine Esra ACAR** – Research Assistant, Abdullah Gül University. ORCID: 0009-0008-5368-641X e-mail: emineesra.acar@agu.edu.tr*

ABSTRACT

Objective: The purpose of this study is to develop a conceptual model how economic violence is interpreted from the child's perspective and to identify related developmental risk mechanisms. The literature predominantly conceptualizes economic violence within the intimate partner or domestic violence as adult victimization, while economic violence to the child is mostly considered through its effects on children exposed to family violence. In both national and international literature, the examination of economic control from the child's perspective remains limited. This study aims to address this gap within a developmental and clinical framework.

Method: The study is a proposed conceptual model developed on the basis of a review and the synthesis of the literature on the topics of economic violence, coercive control, intimate partner violence, psychological control, and the consequences of domestic violence for children. Based on synthesis, a multi-layered developmental framework was developed to explain how economic control behaviors are made sense of by children and to outline associated risk mechanisms.

Results: The synthesis of the literature indicates that economic control behaviors may affect children indirectly through developmental meaning-making processes. The proposed conceptual model argues that children interpret economic control through perceptions of justice and rights, autonomy and self-efficacy, and relational power schemas. Behaviors such as the unfair limiting or blocking of access to resources, making unilateral financial decisions, or providing conditional material support may structure children's normative expectations regarding power dynamics in relationships. The model distinguishes between developmentally appropriate economic discipline and domination-oriented economic control. These processes may contribute to developmental risk mechanisms such as a conditional sense of security, increased tolerance of power asymmetry, and diminished economic self-efficacy.

Conclusion: Economic violence should be considered as an independent field within child development research. The proposed conceptual model explains how children make sense of economic control behaviors and identifies possible developmental risk processes. It offers a theoretical foundation for future empirical research and emphasizes the importance of considering economic control in clinical assessment.

Keywords: Economic violence, coercive control, economic control, developmental risk mechanisms, child development

2-GRUBUN GELECEĞİNİ HEDEFLEMEK: SUDAN’DA ÇOCUKLARA YÖNELİK KİTLESEL ŞİDDETİN SOYKIRIM HUKUKU ve SİYASAL ŞİDDET PERSPEKTİFİNDEN ANALİZİ

Apak Kerem Altıntop, Dr. Öğr. Üyesi, İstanbul Üniversitesi – Uluslararası Soykırım ve İnsanlığa Karşı İşlenen Suçlar Enstitüsü, ORCID: 0000-0002-6854-1378, kerem.a@istanbul.edu.tr

ÖZET

Amaç: Sudan’da özellikle Darfur bölgesinde 2003 sonrası ve 2023’te yeniden yoğunlaşan silahlı çatışmalar, yalnızca kitlesel sivil ölümlerle değil, çocuklara yönelik sistematik ve çok katmanlı şiddet pratikleriyle de dikkat çekmektedir. Bu çalışma, Sudan’daki çocuklara yönelik öldürme, zorla yerinden etme, açlığa mahkûm etme, cinsel şiddet ve çocuk asker olarak kullanma gibi ihlalleri, soykırım hukuku ve siyasal şiddet literatürü çerçevesinde analiz etmeyi amaçlamaktadır.

Yöntem: 2003 sonrası Darfur süreci ve 2023 sonrası Sudan iç savaşına ilişkin Birleşmiş Milletler, UNICEF, OHCHR ve diğer uluslararası insan hakları kuruluşlarının raporları ve ulusal ve uluslararası yayınlar sistematik olarak incelenmiştir. Çocuklara yönelik öldürme, zorla yerinden edilme, aç bırakma, cinsel şiddet ve çocuk asker kullanımı gibi ihlaller, Soykırım Sözleşmesi’nin II. maddesi çerçevesinde normatif-hukuki analiz yöntemiyle değerlendirilmiştir. Çalışmada ayrıca örüntüsel şiddet analizi yaklaşımı benimsenmiş; çocuklara yönelik ihlallerin nicel dağılımı ile etnik hedefleme pratikleri arasındaki ilişki karşılaştırmalı olarak ele alınmıştır.

Bulgular: Çocukların yalnızca çatışmanın pasif mağdurları değil, aynı zamanda hedef alınan grubun biyolojik ve toplumsal sürekliliğinin taşıyıcıları olduğu savunulmaktadır. Bu bağlamda, çocuklara yönelik şiddetin, etnik temelli yok etme stratejilerinde demografik ve sembolik bir işlev gördüğü ileri sürülmektedir. 2023’ten sonraki çocuk ölümleri, yaralanmalar ve ciddi ihlaller” 1.500’den fazla çocuğu etkileyen katliam, yaralama, cinsel şiddet, çocuk asker kullanımı vb. olarak kayıt altına alınmıştır. Ayrıca Sudan’daki yerinden edilmiş kişilerin çocuk oranı %53 civarındadır. Açlık ve kronik malnutrisyon özellikle 2024–2025 döneminde çocuk ölümlerinin ana nedenlerinden biri olmuştur; 700.000’den fazla çocuğun akut malnutrisyon riskiyle karşı karşıya olduğunu belirtilmektedir. 2024 boyunca 200’den fazla çocuk cinsel şiddet mağduru olarak kayda geçmiştir.

Sonuç: Çalışma, hukuki soykırım kastının (dolus specialis) tespiti ile sahadaki örüntüsel şiddet pratikleri arasındaki ilişkiyi ele alarak, Sudan bağlamında “soykırım riski” ile “fiilî soykırım” tartışmasına çocuk hakları perspektifinden katkı sunmayı hedeflemiştir. Böylece, soykırım çalışmalarında çocukların konumuna ilişkin teorik boşluğa müdahale etmeyi amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sudan, Darfur, Çocuk Hakları, Soykırım, Kitlesel Şiddet

2- TARGETING THE FUTURE OF THE GROUP: AN ANALYSIS OF MASS VIOLENCE AGAINST CHILDREN in SUDAN FROM THE PERSPECTIVE of GENOCIDE LAW and POLITICAL VIOLENCE

Apak Kerem Altıntop, Asst. Prof, İstanbul University – International Institute for Genocide and Crime Against Humanity, ORCID: 0000-0002-6854-1378, kerem.a@istanbul.edu.tr

ABSTRACT

Purpose: In Sudan, particularly in the Darfur region, the armed conflicts that intensified after 2003 and re-escalated in 2023 have drawn attention not only due to large-scale civilian casualties but also because of systematic and multi-layered forms of violence directed against children. This study aims to analyze violations against children in Sudan including, killing, forced displacement, starvation, sexual violence, and the recruitment and use of child soldiers, within the framework of genocide law and the literature on political violence.

Method: This study is based on a qualitative research design. Reports issued by the United Nations, UNICEF, OHCHR, and other international human rights organizations, as well as national and international academic publications concerning the post-2003 Darfur process and the post-2023 Sudan conflict, were systematically examined. Violations against children—such as killing, forced displacement, starvation, sexual violence, and the recruitment of child soldiers—were evaluated through a normative legal analysis grounded in Article II of the Genocide Convention. In addition, a pattern-based analysis of violence was adopted to comparatively assess the relationship between the quantitative distribution of violations against children and practices of ethnic targeting.

Findings: Since 2023, more than 1,500 children have been recorded as victims of grave violations, including killing, injury, sexual violence, and the use of child soldiers. Furthermore, approximately 53% of displaced persons in Sudan are children. Acute malnutrition has become one of the primary causes of child mortality in 2024–2025, with over 700,000 children reported to be at risk of acute malnutrition. In 2024 alone, more than 200 children were documented as victims of sexual violence.

Conclusion: By examining the relationship between the legal determination of genocidal intent (*dolus specialis*) and patterned practices of violence on the ground, this study seeks to contribute to the debate on “genocide risk” versus “actual genocide” in the Sudanese context from a child rights perspective. In doing so, it aims to address a theoretical gap in genocide studies concerning the position of children.

Keywords: Sudan, Darfur, Children’s Rights, Genocide, Mass Violence

3-ATAERKİL TOPLUMDA KADIN OLMAK

Fatma Ece Ateş, Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi, /0000-0002-1454-5656/eceates.psk@gmail.com

ÖZET

Kadına yönelik şiddet, biyolojik cinsiyet temelli güç eşitsizliklerinden beslenen, bireysel, ilişkisel ve toplumsal düzeyde çok boyutlu sonuçlar doğuran küresel bir insan hakları ihlalidir. Kadına yönelik şiddet; fiziksel, cinsel, psikolojik veya ekonomik zarar ya da acı doğuran ya da doğurma olasılığı bulunan her türlü cinsiyet temelli eylemi kapsamaktadır. Günümüzde her üç kadından biri yaşamı boyunca en az bir kez fiziksel veya cinsel partner şiddetine maruz kalmaktadır. Kadına yönelik şiddetin sonuçları fiziksel yaralanmalar, kronik sağlık sorunları ve ölüm riskinin yanı sıra travma sonrası stres bozukluğu, depresyon, anksiyete ve intihar davranışı gibi ciddi psikolojik etkileri içermektedir. Ayrıca şiddet, mağdurların sosyal işlevselliğini, ekonomik bağımsızlığını ve ebeveynlik rollerini olumsuz etkileyerek kuşaklararası aktarım riskini artırmaktadır. Bu durum, şiddetin yalnızca bireysel bir sorun değil, aynı zamanda toplumsal refah ve kamu sağlığı meselesi olduğunu göstermektedir.

Amaç: Kadına yönelik şiddetin kuşaklararası aktarımını ve toplumsal refahı nasıl etkilediğini incelemek.

Gereç ve Yöntem: Bu çalışma, klinik başvuru sürecinde kadına yönelik şiddet öyküsü bulunan bir vakanın sosyal dışlanma deneyimi ile ebeveynlik rolleri üzerindeki etkilerini incelemek amacıyla nitel araştırma kapsamında vaka analizi olarak incelenmiştir.

Bulgular: Klinik değerlendirme sonucunda danışanın ebeveynlik yeterliğine ilişkin algısında azalma olduğu, disiplin yöntemlerinde tutarsızlık sergilediği ve çocuklarına karşı duygusal erişilebilirliğinin dönemsel olarak zayıfladığı gözlenmiştir. Çocukla kurulan bağın niteliğinde ise aşırı koruyuculuk ve zaman zaman duygusal mesafe arasında gidip gelen örüntü tespit edilmiştir. Ayrıca aile, akraba ve sosyal çevre ilişkilerinde izolasyon, damgalanma algısı ve sosyal destek kaybı yaşadığı belirlenmiştir. Klinik süreçte bu tabloya eşlik eden, çarpıntı, nefes darlığı ve yoğun korku ataklarıyla seyreden panik atak belirtileri saptanmıştır.

Sonuç: Bulgular, kadına yönelik şiddetin danışanda panik atak belirtilerine, sosyal dışlanma deneyimlerine ve ebeveynlik işlevlerinde zayıflamaya yol açtığını göstermektedir. Bu nedenle klinik müdahalenin travma duyarlı, sosyal destek ve ebeveynlik becerilerini güçlendirici bütüncül bir yaklaşımla planlanması gerekmektedir.

Anahtar Kelime: Kadın, Şiddet, Psikoloji, Sosyal Dışlanma

3-BEING A WOMAN IN A PATRIARCHAL SOCIETY

Fatma Ece Ateş, Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar University, /0000-0002-1454-5656/eceates.psk@gmail.com

ABSTRACT

Violence against women is a global human rights violation that is fueled by biological gender-based power inequalities and has multidimensional consequences at the individual, relational, and societal levels. Violence against women encompasses any gender-based act that causes or is likely to cause physical, sexual, psychological, or economic harm or suffering. Today, one in three women experiences physical or sexual partner violence at least once in her lifetime. The consequences of violence against women include physical injuries, chronic health problems, and risk of death, as well as serious psychological effects such as post-traumatic stress disorder, depression, anxiety, and suicidal behavior. Furthermore, violence negatively affects victims' social functioning, economic independence, and parenting roles, increasing the risk of intergenerational transmission. This situation demonstrates that violence is not only an individual problem but also a matter of social welfare and public health.

Objective: To examine how violence against women affects intergenerational transmission and social welfare.

Materials and Methods: This study examined the effects of social exclusion experiences on parenting roles in a case involving a woman with a history of violence during the clinical referral process. It was conducted as a case analysis within the scope of qualitative research.

Findings: The clinical assessment revealed a decrease in the client's perception of her parenting competence, inconsistency in disciplinary methods, and periodic weakening of her emotional availability to her children. The nature of the bond established with the child was found to fluctuate between overprotectiveness and emotional distance at times. Furthermore, it was determined that the family experienced isolation, a sense of stigmatization, and a loss of social support in their relationships with relatives and their social environment. Accompanying this picture in the clinical process, symptoms of panic attacks were identified, characterized by palpitations, shortness of breath, and intense fear attacks.

Conclusion: Findings indicate that violence against women leads to panic attack symptoms, experiences of social exclusion, and weakened parenting functions in clients. Therefore, clinical intervention should be planned using a comprehensive approach that is trauma-sensitive and strengthens social support and parenting skills.

Keywords: Women, Violence, Psychology, Social Exclusion

4- 18–25 YAŞ ARASI ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİNDE SİBER FLÖRT ŞİDDETİNİN YAYGINLIĞININ İNCELENMESİ

Tuana AYDIN, Öğrenci, MEF Üniversitesi Hukuk Fakültesi Lisans Öğrencisi, ORCID ID: 0009-0008-3915-9090, aydintua@mef.edu.tr

ÖZET

Giriş: Flört şiddeti, genç yetişkinler arasında giderek daha görünür hale gelen önemli bir sorundur. Dijital teknolojilerin ve sosyal medya kullanımının artmasıyla birlikte bu şiddet türü çevrim içi ortama taşınmış ve siber flört şiddeti kavramı ortaya çıkmıştır. Siber flört şiddeti; partnerin dijital yollarla kontrol edilmesi, sosyal medya hesaplarının denetlenmesi, ısrarlı mesaj gönderilmesi, konum paylaşmaya zorlanma ya da mahremiyetin ihlal edilmesi gibi davranışları kapsamaktadır. Üniversite öğrencilerinin dijital platformları yoğun şekilde kullanması, bu yaş grubunda siber flört şiddetinin incelenmesini önemli hale getirmektedir.

Materyal ve Metod: Araştırma, 18–25 yaş aralığında 230 üniversite öğrencisi ile gerçekleştirilmiştir. Katılımcıların %58,1'i kadın, %41,9'u erkektir. Çalışmada geçerlik ve güvenilirliği kanıtlanmış bir siber flört şiddeti ölçeği kullanılmış, demografik sorular ise araştırmacı tarafından hazırlanmıştır. Veriler çevrim içi anket yoluyla toplanmış ve çalışma tanımlayıcı, kesitsel bir araştırma olarak yürütülmüştür. Elde edilen veriler frekans ve yüzde dağılımları üzerinden değerlendirilmiştir.

Bulgular: Elde edilen sonuçlar, üniversite öğrencileri arasında siber flört şiddeti davranışlarının belirli bir yaygınlığa sahip olduğunu göstermektedir. Katılımcıların bir kısmı partner tarafından dijital olarak izlenme, konum paylaşmaya zorlanma, sosyal medya hesaplarının kontrol edilmesi ve ısrarlı mesaj yoluyla baskı kurulması gibi deneyimler bildirmiştir.

Sonuç: Çalışma bulguları, siber flört şiddetinin genç yetişkinler arasında dikkate alınması gereken bir sorun olduğunu göstermektedir. Dijital kontrol davranışlarının bazı ilişkilerde normalleştirilebilmesi, bu tür şiddetin fark edilmesini zorlaştırabilmektedir. Bu nedenle üniversite öğrencilerine yönelik bilinçlendirme ve önleyici çalışmaların artırılması önemlidir.

Anahtar Kelimeler: siber flört şiddeti, dijital kontrol, yaygınlık

4- AN EXAMINATION OF THE PREVALENCE OF CYBER DATING VIOLENCE AMONG UNIVERSITY STUDENTS AGED 18–25

Tuana AYDIN, Student, MEF University Faculty of Law Undergraduate Student, ORCID ID: 0009-0008-3915-9090, aydintua@mef.edu.tr

ABSTRACT

Introduction: Dating violence has become an increasingly visible issue among young adults. With the growing use of digital technologies and social media, this form of violence has expanded into online environments, leading to the concept of cyber dating violence. Cyber dating violence includes behaviors such as digitally monitoring a partner, controlling social media accounts, sending persistent messages, pressuring a partner to share their location, or violating privacy. Since university students actively use digital platforms in their daily lives, examining cyber dating violence within this age group is particularly important.

Material and Method: The study was conducted with 230 university students aged between 18 and 25. Of the participants, 58.1% were female and 41.9% were male. A validated and reliable cyber dating violence scale was used, and demographic questions were prepared by the researcher. Data were collected through an online survey. The study was designed as a descriptive, cross-sectional research. The collected data were evaluated using frequency and percentage distributions.

Findings: The results indicate that cyber dating violence behaviors exist at a noticeable level among university students. Some participants reported experiences such as digital monitoring by their partners, being pressured to share their location, control over social media accounts, and persistent messaging used as a form of psychological pressure.

Conclusion: The findings suggest that cyber dating violence is an issue that should not be overlooked among young adults. The normalization of digital control behaviors in romantic relationships may make such forms of violence harder to recognize. Therefore, increasing awareness and developing preventive initiatives targeting university students are essential.

Keywords: cyber dating violence, digital control, prevalence

5-ADLİ BİLİMLER PERSPEKTİFİNDEN ISRARLI TAKİP SUÇU: OLGU SUNUMU

Merve BAKIRTAŞ, Avukat & Adli Bilimler Tezli Yüksek Lisans Öğrencisi, Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi, ORCID ID: 0000-0002-9519-501X, E-posta: av.mervebakirtas@gmail.com

ÖZET

Amaç: İsrarlı takip, bir kişinin rızası dışında tekrarlayıcı ve süreklilik gösteren izleme, iletişim kurma, yaklaşma veya rahatsız etme davranışları yoluyla mağdur üzerinde korku ve endişe yaratan bir davranış örüntüsüdür. Uluslararası araştırmalar, ısrarlı takip vakalarının önemli bir kısmının eski romantik partnerler tarafından gerçekleştirildiğini ve ilişkinin sona ermesini takiben bu tür davranışların ortaya çıkabildiğini göstermektedir (Roberts, 2002; Spitzberg & Cupach, 2007). Süreklilik ve kontrol unsuru içeren bu davranışlar, mağdurun güvenlik algısı ve günlük yaşam düzeni üzerinde ciddi etkiler doğurabilmektedir. Bu çalışma, bir olgu üzerinden ısrarlı takip davranışını kadına yönelik şiddet bağlamında incelemeyi ve risk faktörlerini adli bilimler perspektifiyle değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

Gereç ve Yöntem: Çalışmada nitel olgu analizi yöntemi benimsenmiştir. Mağdur beyanları, dosya kapsamı ve mahkeme kararları adli bilimler yaklaşımı çerçevesinde incelenmiştir. Fail davranışları süreklilik, tehdit dili, mağdurun yaşam alanına yönelme ve tekrar suç işleme potansiyeli bakımından analiz edilmiştir.

Bulgular: Olguda failin ayrılık sonrası takıntılı bağıllık geliştirdiği, mağdurun konut çevresinde bekleme, sosyal çevresiyle iletişime geçme ve günlük yaşam alanlarında görünme şeklinde sistematik takip davranışları sergilediği tespit edilmiştir. Fail hakkında üç ayrı mahkûmiyet kararı verilmiş olmakla birlikte cezaların ertelenmesi nedeniyle özgürlüğü kısıtlayıcı yaptırım uygulanmamıştır. Bu süreç sonrasında failin benzer nitelikteki davranışları başka bir kadına karşı da gerçekleştirdiği belirlenmiştir. Ayrılık sonrası kontrol ihtiyacı, tehdit içerikli iletişim ve yaşam alanına yönelme davranışları yüksek risk göstergeleri olarak değerlendirilmiştir.

Sonuç: İsrarlı takip suçu, kadına yönelik şiddetin süreklilik gösterebilen bir bileşeni olup etkili caydırıcılık sağlanmadığında tekrar suç riskini artırabilmektedir. Bu nedenle erken dönemde sistematik risk analizi yapılması ve koruyucu-önleyici mekanizmaların güçlendirilmesi önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: İsrarlı takip, kadına yönelik şiddet, risk faktörleri, adli bilimler

5-THE CRIME OF STALKING FROM A FORENSIC SCIENCE PERSPECTIVE: A CASE REPORT

Merve BAKIRTAŞ, Attorney & Graduate Student in Forensic Sciences, Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar University, ORCID ID: 0000-0002-9519-501X, E-mail: av.mervebakirtas@gmail.com

ABSTRACT

Purpose: Stalking is characterized by repetitive and persistent behaviors such as monitoring, contacting, approaching, or harassing a person without consent, thereby causing fear and distress. International research indicates that a significant proportion of stalking cases are committed by former romantic partners and may emerge following the dissolution of a relationship (Roberts, 2002; Spitzberg & Cupach, 2007). Due to its continuity and controlling nature, stalking can substantially affect victims' sense of security and daily routines. This study aims to examine stalking behavior within the context of violence against women and to evaluate associated risk factors from a forensic science perspective through a case analysis.

Materials and Methods: A qualitative case analysis was conducted. Victim statements, case files, and court decisions were examined using a forensic science approach. The perpetrator's behaviors were analyzed in terms of persistence, threatening communication, intrusion into the victim's living environment, and potential for reoffending.

Findings: Following the termination of the relationship, the perpetrator developed obsessive attachment and engaged in systematic surveillance, including waiting near the victim's residence, contacting relatives, and appearing in daily living spaces. Although three convictions were issued, the sentences were suspended, resulting in no effective restriction of liberty. Subsequently, the perpetrator committed similar acts against another woman. Post-separation control needs, threatening communication, and intrusion into the victim's living environment were identified as significant risk indicators.

Conclusion: Stalking represents a persistent component of violence against women and may increase the likelihood of repeated offenses when effective deterrence is not ensured. Early systematic risk assessment and strengthened protective mechanisms are essential.

Keywords: Stalking, violence against women, risk factors, forensic science

6- İŞİTME VE KONUŞMA ENGELLİ BİREYLERİN BULUNDUĞU BİR AİLEDE AİLE İÇİ ÇOCUK CİNSEL İSTİSMARI: OLGU SUNUMU

Aydemir Balkan Sümeyye¹, Araştırma Görevlisi, Dicle Üniversitesi Adli Tıp A.D. 0000-0002-3720-0693

Uysal Cem² Doçent Doktor Dicle Üniversitesi Adli Tıp A.D. 0000-0002-7373-9725 drcemuysal@gmail.com

ÖZET

Amaç: Çocuk cinsel istismarı, özellikle aile içi gerçekleştiğinde tespit edilmesi ve ortaya çıkarılması güç olan önemli bir adli ve tıbbi sorundur. Engellilik, sosyal izolasyon ve iletişim güçlükleri istismar riskini artıran faktörler arasında yer almaktadır. Bu çalışmada işitme ve konuşma engelli bireylerin bulunduğu bir ailede kız çocuklarına yönelik iddia edilen cinsel istismar olgusunun adli ve psikiyatrik değerlendirme sürecinin sunulması amaçlanmıştır.

Olgu: Olgunun okul rehber öğretmenine babasının kendilerine şiddet uyguladığını ve cinsel tacizde bulunduğunu bildirmesi üzerine adli süreç başlatılmıştır. Olgu babası ve kardeşleriyle aynı evde ikamet etmekte olup, annesinin yaklaşık 7-8 yıl önce evi terk ettiği öğrenilmiştir. Baba ve çocukların doğuştan işitme ve konuşma engelli olduğu belirlenmiştir. Çocuk İzlem Merkezlerinde gerçekleştirilen adli görüşmelerde mağdur, babasının 4 yıl önce farklı zamanlarda kıyafetleri üzerinden göğüs ve genital bölgesine dokunduğunu, kız kardeşine yönelik birden fazla kez penetratif cinsel istismar gerçekleştirdiğini iddia etmiştir.

Mağdurların iç beden muayenelerinde akut travmatik bulguya rastlanmamıştır. Çocuk ve Ergen Ruh Sağlığı ve Hastalıkları tarafından yapılan psikiyatrik değerlendirmelerde her iki mağdurun da zekâ düzeylerinin normal olduğu, fiilin hukuki anlam ve sonuçlarını algılama ve kendini zihinsel olarak savunma yeteneklerinin yeterince gelişmediği, beyanlarının güvenilirliğini bozacak herhangi bir psikiyatrik patoloji bulunmadığı kanaatine varılmıştır.

Tartışma ve Sonuç: Çocuk cinsel istismarı olgularında fizik muayene bulgularının normal olabileceği için tanı sürecinde sadece fizik muayene bulgularına dayanılmamalı. Bu nedenle; adli görüşme, psikiyatrik değerlendirme ve sosyal inceleme gibi multidisipliner yöntemler birlikte değerlendirilmelidir. İşitme ve konuşma engelli bireylerin bulunduğu ailelerde iletişim güçlükleri, sosyal izolasyon gibi faktörler istismarın fark edilmesini geciktirebilmektedir. Bu olgu engelli bireylerin bulunduğu ailelerde çocukların korunmasına yönelik erken müdahale ve destek mekanizmalarının güçlendirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk cinsel istismarı, Aile içi istismar, işitme engeli, adli tıp

6-INTRAFAMILIAL CHILD SEXUAL ABUSE IN A FAMILY WITH HEARING AND SPEECH IMPAIRMENTS: A CASE REPORT

Aydemir Balkan Sümeyye¹, Research Assistant, Dicle University Department of Forensic Medicine, 0000-0002-3720-069

Uysal Cem², Associate Professor, Dicle University Department of Forensic Medicine, 0000-0002-7373-9725, drcemuysal@gmail.com

ABSTRACT

Objective: Child sexual abuse is a significant forensic and medical problem that is particularly difficult to detect and reveal when it occurs within the family. Disability, social isolation, and communication difficulties are among the factors that increase the risk of abuse. This study aims to present the forensic and psychiatric evaluation process of an alleged case of sexual abuse against girls in a family where individuals with hearing and speech impairments are present.

Case: The judicial process was initiated after the case reported to the school guidance counselor that their father had been physically violent toward them and had sexually harassed them. The case lives in the same house with the father and siblings, and it was learned that the mother had left the house approximately 7–8 years ago. It was determined that the father and the children had congenital hearing and speech impairments. During forensic interviews conducted at Child Advocacy Centers, the victim stated that her father had touched her breasts and genital area over her clothes at different times about four years ago and had committed penetrative sexual abuse against her sister on multiple occasions.

No acute traumatic findings were detected during the internal physical examinations of the victims. In psychiatric evaluations conducted by the Department of Child and Adolescent Psychiatry, it was concluded that both victims had normal intelligence levels, that their abilities to perceive the legal meaning and consequences of the act and to defend themselves mentally were not sufficiently developed, and that there was no psychiatric pathology that would impair the reliability of their statements.

Discussion and Conclusion: In cases of child sexual abuse, physical examination findings may be normal; therefore, the diagnostic process should not rely solely on physical examination findings. For this reason, multidisciplinary methods such as forensic interviews, psychiatric evaluations, and social investigations should be considered together. In families where individuals with hearing and speech impairments are present, factors such as communication difficulties and social isolation may delay the detection of abuse. This case highlights the need to strengthen early intervention and support mechanisms aimed at protecting children in families where individuals with disabilities are present.

Keywords: Child sexual abuse, intrafamilial abuse, hearing impairment, forensic medicine.

7-DÜNYADA SUÇA SÜRÜKLENEN ÇOCUKLAR ÜZERİNE YÜRÜTÜLEN ARAŞTIRMALARIN DÜZELTİCİ (CORRECTIONAL) PSİKOLOJİ PERSPEKTİFİNDEN İNCELENMESİ

Said Burak BARITLI, Acıbadem Üniversitesi, Adli Bilimler Fakültesi, Yüksek Lisans Öğrencisi, ORCID ID: 0009-0005-9743-3041, saidburakbaritli@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışma, suça sürüklenen çocuklara ilişkin uluslararası literatürü düzeltici (correctional) psikoloji perspektifinden değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Çocuk suçluluğu uzun süre ağırlıklı olarak hukuki bir mesele veya bireysel risk faktörleri üzerinden ele alınmış olsa da, güncel çalışmalar bu olgunun gelişimsel, psikososyal ve çevresel boyutlarını birlikte değerlendirmeye yönelmektedir. Bu bağlamda araştırmada, alandaki çalışmaların hangi kuramsal yaklaşımlar çerçevesinde şekillendiği ve hangi yöntemsel eğilimlerin öne çıktığı incelenmektedir. Ayrıca uluslararası literatürde ortaya konan bulguların ışığında, ülkemizde suça sürüklenen çocuklara ilişkin araştırma süreçlerinde karşılaşılan erişim sorunları, kurumsal sınırlılıklar ve uygulama güçlüklerinin daha geniş bir perspektiften değerlendirilmesi amaçlanmaktadır.

Gereç ve Yöntem: Araştırma literatür incelemesine dayanmaktadır. Suça sürüklenen çocuklara ilişkin akademik çalışmalar; veri toplama yaklaşımları, örneklem özellikleri ve müdahale programlarının değerlendirilme biçimleri açısından ele alınmıştır. Özellikle risk faktörlerinin nasıl tanımlandığı, koruyucu unsurların hangi ölçüde dikkate alındığı ve rehabilitasyon süreçlerinin hangi göstergeler üzerinden değerlendirildiği karşılaştırmalı olarak incelenmiştir.

Bulgular: Literatür incelendiğinde, uzun süre risk odaklı modellerin belirleyici olduğu görülmektedir. Aile içi işlev bozukluğu, travmatik yaşantılar, akran etkisi ve sosyo-ekonomik dezavantajlar suç davranışını açıklamada en sık ele alınan değişkenler arasında yer almaktadır. Bununla birlikte son dönem çalışmalarda çocuğun yalnızca risk profili üzerinden değil, gelişimsel ihtiyaçları, sosyal ilişkileri ve güçlü yönleriyle birlikte değerlendirildiği daha bütüncül yaklaşımların giderek daha fazla yer bulduğu görülmektedir.

Sonuç: Literatürde, uzun süre risk odaklı modellerin belirleyici olduğu görülmektedir. Aile içi işlev bozukluğu, travmatik yaşantılar, akran etkisi ve sosyo-ekonomik dezavantajlar suç davranışını açıklamada en sık ele alınan değişkenler arasında yer almaktadır. Bununla birlikte son dönem çalışmalarda çocuğun yalnızca risk profili üzerinden değil, gelişimsel ihtiyaçları, sosyal ilişkileri ve güçlü yönleriyle birlikte değerlendirildiği daha bütüncül yaklaşımların giderek daha fazla yer bulduğu görülmektedir. Müdahale programlarının etkililiği çoğunlukla yeniden suç işleme oranları, davranışsal uyum ve sosyal işlevsellik gibi göstergeler üzerinden değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: suça sürüklenen çocuklar, correctional psikoloji, risk ve koruyucu faktörler, çocuk adalet sistemi

7-AN EXAMINATION OF RESEARCH ON JUVENILE DELINQUENCY WORLDWIDE FROM A CORRECTIONAL PSYCHOLOGY PERSPECTIVE

Said Burak BARITLI, Acibadem University, Faculty of Forensic Sciences, Graduate Student, ORCID ID: 0009-0005-9743-3041, saidburakbaritlii@gmail.com

ABSTRACT

Purpose: This study aims to evaluate international literature on children in conflict with the law from a correctional psychology perspective. Although juvenile delinquency has long been addressed primarily as a legal issue or explained through individual risk factors, recent studies increasingly approach this phenomenon by considering its developmental, psychosocial, and environmental dimensions together. In this context, the study examines the theoretical frameworks shaping research in this field and identifies the methodological trends that have emerged in the literature. Furthermore, considering the findings presented in international studies, the research seeks to provide a broader perspective on the challenges encountered in research on children in conflict with the law in our country, particularly regarding issues of access, institutional limitations, and practical difficulties.

Materials and Methods: The study is based on a literature review. Academic studies on children in conflict with the law were examined in terms of their data collection approaches, sample characteristics, and the ways in which intervention programs are evaluated. Attention was given to how risk factors are defined, to what extent protective factors are considered, and which indicators are used to evaluate rehabilitation processes. These aspects were analyzed comparatively across the selected studies.

Findings: The literature indicates that risk-oriented models have long been dominant in explaining delinquent behavior. Family dysfunction, traumatic experiences, peer influence, and socio-economic disadvantage are among the most frequently examined factors associated with juvenile delinquency. However, more recent studies increasingly adopt holistic approaches that consider children not only in terms of their risk profiles but also through their developmental needs, social relationships, and individual strengths.

Conclusion: The literature suggests that risk-focused models have long played a central role in explaining delinquent behavior. Nevertheless, recent studies show a growing tendency to evaluate children in a more comprehensive manner, taking into account their developmental needs, social connections, and personal strengths alongside risk factors. The effectiveness of intervention programs is generally assessed through indicators such as recidivism rates, behavioral adjustment, and social functioning.

Keywords: juvenile delinquency, correctional psychology, risk and protective factors, child justice system

8-MCARDLE TANILI ŞİDDET MAĞDURUNUN ADLİ TIBBİ DEĞERLENDİRİLMESİ: BİR OLGU SUNUMU

Ferhat Çelik, Araştırma Görevlisi, Dicle Üniversitesi Adli Tıp Anabilim Dalı 0000-0001-5051-5932 frtelk34@gmail.com

Cem Uysal, Doçent Doktor, Dicle Üniversitesi Adli Tıp Anabilim Dalı 0000-0002-7373-9725 drcemuysal@gmail.com

ÖZET

Giriş: McArdle hastalığı, diğer adıyla Glikojen Depo Hastalığı Tip V, vücutta kas glikojen fosforilaz adı verilen bir enzimin yeterli miktarda bulunmaması durumunda ortaya çıkan nadir görülen kalıtsal bir metabolik kas hastalığıdır.

Amaç: Bu olgu sunumunda, nadir kalıtsal kas hastalığı tanısı bulunan bir vakanın klinik ve adli bulgularının değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Gereç Ve Yöntem: Bu çalışmada nadir kalıtsal kas hastalığı tanısı bulunan ve şiddet görmesi nedeniyle hakkında adli rapor tanzim edilmesi için başvuran bir olgu retrospektif olarak değerlendirilmiştir. Hastane kayıtlarından ve tarafımıza gönderilen adli tıbbi evraktan faydalanılarak olguya ait klinik muayene bulguları, radyolojik incelemeler ve adli rapor kayıtları incelenmiştir. Bulgular literatür eşliğinde analiz edilmiştir.

Bulgular: Olgu bilinen McArdle (Glikojen Depo Hastalığı Tip V) tanısı bulunan 39 yaşında bir hasta olup trafikte çıkan kavga sonrası darp edilmesi nedeniyle dış merkezde acil servise başvurmuştur. Yapılan ilk klinik değerlendirmede vücudunun muhtelif yerlerinde kesiler, ekimozlar ve abrazyonların olduğu görülmüştür. Acil serviste yapılan radyolojik görüntülemelerde vücudunda herhangi bir kemik kırığı olmadığı, yumuşak doku şişlikleri dışında akut patolojinin olmadığı tespit edilmiştir. Hastanın acil servisten ayrılmasını takiben evde bilinç bulanıklığı ve genel durumunda bozulma olması sonrası tekrar acil servis başvurusu olup yapılan tetkiklerde Üre, Kreatin, CK değerlerinde olağandışı yükseklik görülmesi üzerine hastanemiz Nefroloji kliniğine ABH ön tanısı ile yatışı yapılmıştır. Hasta gerekli tedaviler sağlanarak takip edilip 3 gün sonra ileri tetkik ve tedavi ihtiyacı nedeniyle uçak ambulansla dış merkeze transfer edilmiştir. Olaydan yaklaşık 10 ay sonra hakkında Adli Rapor düzenlenmesi amacıyla tarafımıza yönlendirilmiştir. Olgunun adli tıbbi evrakının incelenmesi ve yapılan muayenesi sonucunda normalde dış muayene bulguları ve görüntülemelerle hayati tehlikenin olmaması sonucu çıkabilecekken McArdle tanısı olgunun klinik durumunun beklenenden çok daha olumsuz bir sonuca dönüşmesine neden olmuştur ve bu yaralanma olgunun yaşamını tehlikeye sokacak bir duruma sebebiyet vermiştir.

Sonuç: Acil Tıp polikliniklerinde rutinde çok sayıda darp vakası görülmekte olup bazen nadir kalıtsal kas hastalığı olan vakalarda yaralanmaya sebep olan hafif fiziksel müdahaleler dahi sonucu çok daha vahim durumlara dönüştürebilmektedir. Böyle durumları gözden kaçırmamak ve hastanın hem tıbbi yararı hem adli olarak herhangi bir hak kaybına uğramaması için hastalardan detaylı özgeçmiş sorgulanması yapıp tanı ve tedavide bu durumları göz önünde bulundurmaya büyük önem taşımaktadır.

Anahtar kelimeler: McArdle, şiddet, travma, Glikojen Depo Hastalığı Tip V

8-FORENSIC MEDICAL EVALUATION OF A VICTIM OF VIOLENCE DIAGNOSED WITH MCARDLE DISEASE: A CASE REPORT

Ferhat Çelik, Research Assistant, Department of Forensic Medicine, Dicle University 0000-0001-5051-5932 firtclk34@gmail.com

Cem Uysal, Associate Professor, Dicle University Department of Forensic Medicine 0000-0002-7373-9725 drcemuysal@gmail.com

ABSTRACT

Introduction: McArdle disease, also known as Glycogen Storage Disease Type V, is a rare inherited metabolic muscle disorder that occurs when the body lacks sufficient amounts of an enzyme called muscle glycogen phosphorylase.

Purpose: This case presentation aims to evaluate the clinical and forensic findings of a patient diagnosed with a rare hereditary muscle disease.

Materials And Methods: This study retrospectively evaluated a case of a patient diagnosed with a rare hereditary muscle disease who sought a forensic report due to experiencing violence. Clinical examination findings, radiological investigations, and forensic report records pertaining to the case were examined using hospital records and forensic medical documents sent to us. The findings were analyzed in conjunction with the 26inör26en26e.

Findings: The patient is a 39-year-old man with a known diagnosis of McArdle disease (Glycogen Storage Disease Type V) who presented to the emergency department at an external center after being beaten in a fight that broke out in traffic. The initial clinical evaluation revealed cuts, ecchymoses, and abrasions in various parts of his body. Radiological imaging performed in the emergency department revealed no bone fractures and no acute pathology other than soft tissue swelling. After the patient left the emergency department, he experienced confusion and deterioration in his general condition at home, leading to another visit to the emergency department. Tests revealed unusually high levels of urea, creatinine, and CK, and he was admitted to our hospital's Nephrology Clinic with a preliminary diagnosis of acute kidney injury (AKI). The patient was monitored while receiving the necessary treatment and was transferred to an external center by air ambulance after 3 days due to the need for further examination and treatment. Approximately 10 months after the incident, the patient was referred to us 26inör26e preparation of a forensic report. The examination of the patient's forensic medical records and the examination performed revealed that, while the external examination findings and imaging would normally indicate no life-threatening condition, the diagnosis of McArdle disease led to a much more adverse outcome than expected 26inör26e patient's clinical condition, and this injury caused a life-threatening situation 26inör26e patient.

Result: Emergency medicine clinics routinely see a large number of assault cases, 26inör26en 26inör physical interventions that cause injury in cases of rare hereditary muscle diseases can sometimes lead to much more serious outcomes. It is crucial not to overlook such situations and to ensure that patients do not suffer any loss of rights, both medically and legally. This requires conducting a detailed medical history review with patients and taking these circumstances into account during diagnosis and treatment.

Keywords: McArdle, violence, trauma, Glycogen Storage Disease Type V

9-ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİNİN SUÇA SÜRÜKLENEN ÇOCUKLARA YÖNELİK CEZALANDIRMA TUTUMLARI

Leman Nur Çetinkaya, Avukat, Ankara Barosu, ORCID ID:0009-0005-1474-091X
avlemannur@gmail.com

ÖZET

Amaç: Son yıllarda suça sürüklenen çocuklara (SSÇ) ilişkin olayların kamuoyunda yoğun biçimde tartışılması, çocuklara özgü ceza sorumluluğu sistemine yönelik toplumsal algıyı yeniden gündeme getirmiştir. Özellikle çocuklara yaşları nedeniyle uygulanan ceza indiriminin adli bulunup bulunmadığı ve bazı suç tiplerinde çocukların yetişkinlerle aynı şekilde cezalandırılması gerekip gerekmediği yönündeki tartışmalar dikkat çekmektedir. Bu çalışma, üniversite öğrencilerinin SSÇ'lere yönelik cezalandırma tutumlarını, yaş nedeniyle ceza indirimi uygulamasına ilişkin değerlendirmelerini ve mevcut uygulamanın toplumsal adalet algısıyla ilişkisini ortaya koymayı amaçlamaktadır.

Gereç ve Yöntem: Araştırma kesitsel ve nicel tasarımda planlanmıştır. Örnekleme, farklı akademik disiplinleri temsilen hukuk, sosyal bilimler, eğitim ve teknik bölümlerde öğrenim gören toplam 200 üniversite öğrencisi oluşturmaktadır. Veri toplama aracı; katılımcıların SSÇ'lerin yetişkinlerle aynı şekilde cezalandırılmasına ilişkin genel görüşlerini, suç türlerine göre değerlendirmelerini, yaş nedeniyle ceza indirimi uygulamasına yönelik tutumlarını ve mevcut sistemin toplumsal adalet duygusunu karşılayıp karşılamadığına ilişkin algılarını ölçen yapılandırılmış ve kısa yanıtı bir anket formudur. Veriler tanımlayıcı istatistikler ve bölüm temelli karşılaştırmalar yoluyla analiz edilecektir.

Bulgular: Çalışmada, üniversite öğrencilerinin cezalandırma yaklaşımının genel bir eşit cezalandırma talebine mi dayandığı yoksa belirli suç tiplerine bağlı koşullu değerlendirmeler içerip içermediği incelenecektir. Ayrıca yaş nedeniyle ceza indirimi uygulamasına yönelik tutumların ve adalet algısının disiplinler arasında farklılaşıp farklılaşmadığı değerlendirilecektir.

Sonuç: Araştırmanın, üniversite öğrencilerinin çocuk adalet sistemine ilişkin bakış açılarını ortaya koyarak bu alandaki tartışmaların daha somut veriler üzerinden değerlendirilmesine katkı sağlaması beklenmektedir.

Anahtar Kelimeler: suça sürüklenen çocuk; çocuk adaleti, ceza sorumluluğu, yaş nedeniyle ceza indirimi, cezalandırma tutumu

9-PUNITIVE ATTITUDES OF UNIVERSITY STUDENTS TOWARD CHILDREN IN CONFLICT WITH THE LAW

Leman Nur Cetinkaya, Attorney at law, Ankara Bar Association ORCID ID:0009-0005-1474-091X avlemannur@gmail.com

ABSTRACT

Objective:In recent years, incidents involving children in conflict with the law have been widely discussed in public debates, bringing renewed attention to societal perceptions of the juvenile justice system. In particular, discussions have focused on the legitimacy of age-based sentence reductions and whether children should be punished in the same manner as adults. This study aims to examine university students' punitive attitudes toward children in conflict with the law and their views on sentence reductions applied on the basis of age.

Materials and Methods:The study is designed as a cross-sectional quantitative research. The sample consists of 200 university students from different academic disciplines, including law, social sciences, education, and technical fields. Data were collected through a structured questionnaire measuring participants' general views on punishing children in the same manner as adults, their evaluations according to different offense types, and their opinions regarding age-based sentence reductions. Data will be analyzed using descriptive statistics and comparisons across academic disciplines.

Findings:The study examines whether students' punitive attitudes reflect a general demand for equal punishment or vary according to offense types. Differences between academic disciplines regarding attitudes toward age-based sentence reductions will also be analyzed.

Conclusion:The study is expected to reveal university students' perspectives on the juvenile justice system and contribute to ongoing discussions by providing data-based insights into public perceptions of juvenile punishment.

Keywords:children in conflict with the law, juvenile justice; criminal responsibility, age-based sentence reduction; punitive attitudes

10-ŞİDDET FAİLİ ÇOCUKLAR VE FİMLER

Ayça Demir, Doç. Dr., Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Teoman Duralı İnsan ve Toplum Bilimleri Fakültesi, Sosyoloji Bölümü, Merkez- ZONGULDAK, <https://orcid.org/0000-0001-8098-473X>, gurdalayca@gmail.com, dgurdalayca@beun.edu.tr.

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın çıkış noktası, akran zorbalığı konusunu çalışırken çocukların birbirlerine bilinçli biçimde uyguladıkları ve çok sayıda çeşitlilik gösteren zorba eylemlerinin varlığıydı. Sonrasında “Zorbalar, Kurbanlar ve Çocukluk İmgeleri” (2014) başlıklı makaleyi yazarken makalenin ana sorusu; çocukların uyguladıkları zorbalıkları üzerinden hareketle kötü bir çocukluk imgesinden bahsedilip bahsedilmeyeceği idi. Zorba çocukların, saldırgan ve bilinçli kötülüğün üreticisi fail çocuklar olarak kötü çocukluk imgesini inşa ettikleri, ana soruya verilen cevaptı. Çocukluk ve sosyoloji üzerine okumalarım sürecinde çocukların çocuklara da cinsel istismar uyguladıkları olgusu, teorik yazın ve araştırmalar ile ortaya konulurken, çocukların romantik çocuk imgesi ve masum çocuk imgesinden uzak varoluş ve eylem kalıplarına sahip olduklarını zihnimde pekiştirdi. Bahsettiğim bu çerçeveden hareketle “Şiddet Faili Çocuklar ve Filmler” başlıklı bu çalışmamda seçtiğim üç film olan Benny’s Video (1992), IIs (2006) ve Lake (2008) filmlerinde şiddetin aktif üreticisi olan çocukların şiddete yönelik motivleri, uyguladıkları şiddet biçimleri, çocuk ve şiddet ilişkisini tanımlayabilmemizin toplumsal şartları, çocuklar ve yetişkinler arasındaki dikotomik hiyerarşik çizginin çocuklar tarafından nasıl tersi bir seyirde inşa edildiği, çocukların yetişkinlerle olan ilişkilerindeki şiddete dönük eylem biçimlerini ortaya koymak amaçlanmıştır.

Yöntem: Film analizi filmin olay örgüsünün, oyuncuların varoluşsal biçimlerini, oyuncuların olay örgüsü çerçevesindeki kimlik inşalarını filmin kurucu öğelerinin kullanımı ve izleyicilerin olumlu veya olumsuz tepkilerini ortaya çıkarma yoluyla, izleyici ve film arasında metinler arası denilebilecek bir düzlemde anlamlandırmaya dayanmaktadır. İzleyici anlamlandırmalarının ve filmlerin, post-yapısalcı anlamda birer metin olduklarından hareketle, izleyicilerin kendi metinlerini film metinlerine eklememe pratikleri nesnel ve öznel bir dekordan hareketle ortaya konulmaktadır. Bu çerçeveden hareketle analiz; sosyoloji, çocukluk sosyolojisi ve şiddet arasındaki ilişkisellik zemininde betimsel, realist ve söylem analizi çerçevesinde gerçekleştirilecektir. Filmlerin analizi; çocuk ve şiddet arasındaki ilişkisellik pratiğinin de sosyolojik bir zeminde aydınlanmasına yönelik bir çabayı barındırmaktadır.

Bulgular: Her üç filmde, çocukların yetişkinlere bilinçli bir eylem inşası çerçevesinde şiddet uyguladıkları ve söz konusu şiddeti, çocuk ve yetişkin arasında olduğu iddia edilen asimetrik ilişki düzleminde asimetrik ilişkiyi kendi lehlerine olabilecek biçimde tersten inşa ettikleri görülmektedir. Çocukların yetişkin gibi ve yetişkinlerin çocuk gibi davranmalarına yönelik ilişkinin görüldüğü filmlerde, çocukluk ve yetişkinlik arasındaki ilişkiselliğin şiddet bağlamında oldukça kaygan, akışkan ve birbiri içine geçen örüntüler biçiminde ele alındığı ortaya çıkmaktadır.

Sonuç: Yetişkinler ve çocuklar arasında dikotomik bir ilişkinin olduğu iddiasını dile getiren modernist ve idealist modern çocukluk paradigması, toplumsal bağlamların değişen çehresi ile çocukların yetişkinleri mağdur edici şiddet eylemlerinin aktif özneleri olduğunu gösterirken ve bu anlamda çocuklar paradigmayı ters yüze ederlerken, taken-for-granted biçimde kabul edilen yetişkin düşünme tarzlarının, çocukların farklı toplumsallaşma deneyimleri temelinde daha incelikli olarak sorgulanması ve yeniden tanımlanması pratiğinin gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Anahtar kelimeler: çocuk filmleri, şiddet faili çocuklar, şiddet, çocuk

10-CHILDREN WHO ARE PERPETRATORS OF VIOLENCE AND FILMS

Ayça Demir, Assoc. Prof. Dr., Zonguldak Bülent Ecevit University Teoman Duralı Faculty of Human and Social Sciences, Department of Sociology, Central- ZONGULDAK, <https://orcid.org/0000-0001-8098-473X>, gurdalayca@gmail.com, dgurdalayca@beun.edu.tr.

ABSTRACT

Purpose: The starting point of this study was the existence of numerous and diverse bullying acts that children consciously inflict on each other while studying the issue of peer bullying. Later, while writing the article titled “Bullyers, Victims, and Childhood Images” (2014), the main question was whether a negative childhood image could be discussed based on the bullying perpetrated by children. The answer to this main question was that bullying children, as perpetrators who the producers of aggressive and conscious malice are, construct a negative childhood image. During my readings on childhood and sociology, the fact that children also sexually abuse other children, as revealed in theoretical literature and research, reinforced in my mind that children possess patterns of existence and action far removed from the romantic and innocent child image. Based on this framework, in this study titled "Child Perpetrators of Violence and Films," I aim to reveal the motivations of children who are active producers of violence in three films I have selected—Benny’s Video (1992), IIs (2006), and Lake (2008)—the forms of violence they employ, the social conditions under which we can define the relationship between children and violence, how the dichotomous hierarchical line between children and adults is constructed in a reverse manner by children, and the forms of violent action children take in their relationships with adults.

Method: Film analysis is based on interpreting the film's plot, the existential forms of the actors, the actors' identity constructions within the framework of the plot, the use of the film's constituent elements, and the positive or negative reactions of the audience, in an intertextual manner between the viewer and the film. Starting from the premise that audience interpretations and films are texts in a post-structuralist sense, the practices of viewers adding or not adding their own texts to the film texts are presented within an objective and subjective context. From this framework, the analysis will be carried out within a descriptive, realist, and discourse analysis framework, focusing on the relationality between sociology, the sociology of childhood, and violence. The analysis of films also includes an effort to illuminate the relational practice between children and violence on a sociological basis.

Findings: In all three films, children are shown inflicting violence on adults within a framework of consciously constructed actions, and they construct this violence in a way that benefits them, within the supposedly asymmetrical relationship between child and adult. In films depicting children behaving like adults and adults behaving like children, the relationality between childhood and adulthood is presented in a highly fluid, interwoven, and intertwined manner within the context of violence.

Conclusion: The modernist and idealist paradigm of childhood, which posits a dichotomous relationship between adults and children, shows that with the changing face of social contexts, children are the active subjects of violent acts that victimize adults. In this sense, children are turning the paradigm upside down, highlighting the need for a more nuanced questioning and redefinition of adult ways of thinking, which are accepted as taken-for-granted, based on children's different socialization experiences.

Keywords: children's films, child perpetrators of violence, violence, children

11-ÇOCUKTA TRAVMATİK BULGULARIN ADLİ TIBBİ DEĞERLENDİRİLMESİ: BİR OLGU SUNUMU

Ceylan Fidan Araştırma Görevlisi Dicle Üniversitesi Adli Tıp A.D. 0009-0009-5601-5272
ceylan9221@hotmail.com

Cem Uysal Doçent Doktor Dicle Üniversitesi Adli Tıp A.D. 0000-0002-7373-9725
drcemuysal@gmail.com

ÖZET

Giriş: Fiziksel istismar çocuğun,kaza dışı fiziksel açıdan zarar görmesi ve bedensel bütünlüğünün bozulmasıdır.

Amaç: Bu olgu sunumunda, fiziksel istismar şüphesi bulunan bir pediatrik vakanın klinik ve adli bulgularının değerlendirilmesi ve istismar–ihmal ayrımındaki güçlüklerin tartışılması amaçlanmıştır.

Gereç Ve Yöntem: Bu çalışma, pediatrik yaş grubunda travma nedeniyle başvuran ve fiziksel istismar şüphesi bulunan bir olgu retrospektif olarak değerlendirilmiştir. Hastane kayıtlarından faydalanılarak olguya ait klinik muayene bulguları, radyolojik incelemeler ve adli rapor kayıtları incelenmiştir. Bulgular literatür eşliğinde analiz edilmiştir.

Bulgular: Olgu nöbet şikâyeti bulunan pediatrik yaş grubunda bir hasta olup acil servise başvurmuştur. Aile tarafından travma ya da düşme öyküsü bildirilmemiştir. Yapılan klinik değerlendirme ve görüntüleme incelemelerinde pariyetal kemikte lineer fraktür saptanmıştır. Mevcut bulgular nedeniyle adli bildirim yapılmış ve olgu adli değerlendirme amacıyla tarafımıza yönlendirilmiştir.Tüm vücut grafisinde ek kırık saptanmamıştır. Göz hastalıkları konsültasyonunda retinal hemoraji izlenmemiştir. Hastaya pediatri ve ortopedi konsültasyonları da istenmiş; ayrıca çocuk psikiyatrisi tarafından da değerlendirilmiştir.Sonuç olarak 6 aylık çocuk psikiyatri takibi,sosyal inceleme raporu alınması ve ebeveynlerin psikiyatrik değerlendirmesinin yapılması gerektiği sonucuna varılmıştır.

Sonuç: Çocukluk çağında travma öyküsü olmaksızın saptanan kranial fraktür olgularında istismar olasılığı mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır. Ancak tek başına radyolojik bulgular kesin tanı koydurucu değildir. Bu tür olgularda multidisipliner yaklaşım, sosyal inceleme ve adli değerlendirme süreci büyük önem taşımaktadır

Anahtar kelimeler:Fiziksel,istismar,çocuk,ihmal

11- FORENSIC MEDICAL EVALUATION OF TRAUMATIC FINDINGS IN A CHILD: A CASE REPORT

Ceylan Fidan Research Assistant, Dicle University, Department of Forensic Medicine. 0009-0009-5601-5272 ceylan9221@hotmail.com

Cem Uysal Associate Professor Dicle University Department of Forensic Medicine 0000-0002-7373-9725 drcemuysal@gmail.com

ABSTRACT

Introduction: Physical abuse is defined as non-accidental physical harm inflicted on a child, resulting in impairment of bodily integrity

Purpose: The aim of this case report is to evaluate the clinical and forensic findings of a pediatric case with suspected physical abuse and to discuss the challenges in distinguishing between abuse and neglect

Materials And Methods: In this study, a pediatric case presenting with trauma and suspected physical abuse was retrospectively evaluated. Clinical examination findings, radiological investigations, and forensic report records were reviewed using hospital records. The findings were analyzed in light of the literature

Findings: The case involved a pediatric patient presenting to the emergency department with complaints of seizures. No history of trauma or falls was reported by the family. Clinical evaluation and imaging studies revealed a linear fracture of the parietal bone. Due to these findings, a forensic notification was made, and the case was referred to our department for further forensic evaluation. No additional fractures were detected on the full skeletal survey. Ophthalmologic consultation revealed no retinal hemorrhage. Consultations from pediatrics and orthopedics were also requested, and the patient was additionally evaluated by child psychiatry. As a result, it was concluded that the child should be followed by child psychiatry for six months, a social investigation report should be obtained, and the parents should undergo psychiatric evaluation.

Result: In cases of cranial fractures identified in childhood without a history of trauma, the possibility of abuse must always be considered. However, radiological findings alone are not definitive for diagnosis. In such cases, a multidisciplinary approach, social investigation, and a thorough forensic evaluation process are of great importance.

Keywords: Physical, Abuse, Child, Neglect

12- EBEVEYNLERİN SİBER UŞAKLAŞTIRMA (GROOMING) HAKKINDAKİ BİLGİ, TUTUM VE DAVRANIŞLARI

*Ayşe Eslem GÖRKAN, Psikolog, Acıbadem Üniversitesi, 0009-0007-3584-2178,
Ayse.Gorkan@live.acibadem.edu.tr*

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı ebeveynlerin siber uşaklaştırma hakkındaki bilgi, tutum ve davranışlarını ölçmek ve değerlendirmektir.

Gereç ve Yöntem: Araştırma tanımlayıcı tipte kesitsel bir çalışmadır ve araştırmada kartopu örnekleme yöntemi kullanılmıştır. Google Form aracılığıyla araştırmaya 0-18 yaş arasında en az bir çocuğu olan 25-60 yaş arası ebeveynler ($n = 120$) katılmıştır. Araştırma için Aydınlatılmış Onam Formu ve bazı demografik soruların yer aldığı araştırmacı tarafından hazırlanan 15 soruluk anket formu kullanılmıştır. Analiz için IBM SPSS 23 programı kullanılmıştır.

Bulgular: Araştırmaya toplam 120 ebeveyn katılmıştır. Katılan ebeveynlerin demografik bilgileri değerlendirildiğinde %61'inin kadın olduğu, %68,3'ünün 40-60 yaş arasında olduğu ve %41,7'sinin eğitim seviyesinin üniversite olduğu gözlenmiştir. Ebeveynlerin %55,2'sinin siber uşaklaştırma kavramını daha önce duymadığı %13,8'inde kararsız olduğu bildirilmiştir. Bağımsız Örneklem T-Testi ile yapılan analizde katılımcıların cinsiyeti açısından toplam puanlar ile bilgi, tutum ve davranış puanları arasında anlamlı fark gözlenmiştir. Katılımcıların kendi yaşı ve 0-6 yaş veya 7-12 yaş çocuğa sahip olup olmaması açısından yapılan Bağımsız Örneklem T-Testinde toplam puanlar ile bilgi ve davranış puanları arasında anlamlı fark gözlenmiştir. Yapılan Bağımsız Örneklem T-Testinde 13-18 yaş çocuğa sahip olup olmama açısından toplam puanlar ve davranış puanları arasında anlamlı fark gözlenmiştir. Tek Yönlü Varyans Analizi (ANOVA) sonucunda katılımcıların sahip oldukları çocuk sayısı açısından toplam puanlarda ve davranış puanlarında anlamlı fark bulunmuştur.

Tartışma ve Sonuç: İnternetin eğlence, alışveriş, eğitim ve öğretim gibi pek çok işlevi olsa da anonimliği ve yaygın kullanımı sanal ortamdaki şiddet ve istismarı da gündeme getirmiştir. Literatürde siber uşaklaştırma ve çevrimiçi istismar ile ilgili çeşitli risk faktörleri tanımlanmakla birlikte ailesel faktörlerinde önemli bir etkisi olduğu gözlenmektedir. Siber uşaklaştırma sürecinde özellikle parçalanmış aile yapısına sahip olan ve ebeveyn denetiminin az olduğu çocuk ve ergenlerin hedef alındığı bilinmektedir. Yapılan araştırmada da ebeveynlerin siber uşaklaştırma sürecindeki rolü ve etkisi tartışılmıştır.

Anahtar kelimeler: Siber uşaklaştırma, grooming, çevrimiçi çocuk cinsel istismarı

12- PARENTS' KNOWLEDGE, ATTITUDES, AND BEHAVIORS ABOUT CYBER GROOMING

Ayşe Eslem GÖRKAN, Psychologist, Acibadem University, 0009-0007-3584-2178, Ayse.Gorkan@live.acibadem.edu.tr

ABSTRACT

Objective: The aim of this study is to measure and evaluate parents' knowledge, attitudes, and behaviors regarding cyber grooming.

Materials and Method: This research is a descriptive cross-sectional study, and a snowball sampling method was used. Parents aged 25–60 who had at least one child between the ages of 0–18 (n = 120) participated in the study via Google Forms. A 15-item questionnaire prepared by the researcher, including an Informed Consent Form and several demographic questions, was used for data collection. Data were analyzed using IBM SPSS 23.

Findings: A total of 120 parents participated in the study. Evaluation of the demographic characteristics showed that 61% of the participants were female, 68.3% were between the ages of 40–60, and 41.7% had a university-level education. It was reported that 55.2% of the parents had not previously heard of the concept of cyber grooming, while 13.8% were undecided. Independent Samples T-Test analysis revealed a significant difference between total scores and knowledge, attitude, and behavior scores according to participants' gender. Significant differences were also found between total scores and knowledge and behavior scores based on participants' age and whether they had children aged 0–6 or 7–12. Additionally, a significant difference was observed between total scores and behavior scores depending on whether participants had children aged 13–18. One-Way Analysis of Variance (ANOVA) indicated a significant difference in total scores and behavior scores according to the number of children the participants had.

Discussion and Conclusion: Although the internet serves many functions such as entertainment, shopping, education, and learning, its anonymity and widespread use have also brought attention to violence and abuse in virtual environments. While various risk factors related to cyber grooming and online abuse have been identified in the literature, familial factors have also been observed to play a significant role. In the cyber grooming process, children and adolescents from fragmented family structures and those with limited parental supervision are known to be particularly targeted. The present study discusses the role and impact of parents in the cyber grooming process.

Keywords: Cyber grooming, grooming, online child sexual abuse

13-EKOLOJİK MODELDE AİLE FAKTÖRÜNÜN YERİ: AKRAN ZORBALIĞI İLE MÜCADELEDE EV ORTAMINDAN KAYNAKLANAN RİSK VE KORUYUCU FAKTÖRLERİN ANALİZİ

Zühre Naz GÜREL , Öğrenci, MEF Üniversitesi ,ORCID ID: 0009-0003-6821-5542
gurelz@mef.edu.tr

Melisa SOKUR, Hukuk Fakültesi, Lisans Öğrencisi , MEF Üniversitesi, ORCID ID:0009-0004-2058-7184 sokurm@mef.edu.tr

ÖZET

Amaç : Akran zorbalığı, yalnızca bireysel bir davranış bozukluğu değil; öğrencinin akademik başarısını, psikososyal gelişimini ve okul iklimini doğrudan tehdit eden çok boyutlu bir halk sağlığı sorunudur. Literatürdeki geleneksel yaklaşımlar bu sorunu çoğunlukla okul sınırları ve disiplin mekanizmalarıyla sınırlı tutsa da, modern pedagojik yaklaşımlar problemin kökeninde çocuğun en yakın ekolojik katmanı olan aile dinamiklerinin yattığını göstermektedir.

Bu bildirinin temel amacı; Bronfenbrenner'in Ekolojik Sistemler Teorisi ve Sosyal Öğrenme Teorisi çerçevesinde, aile içi etkileşimlerin akran zorbalığı üzerindeki belirleyici rolünü sistematik bir şekilde analiz etmektir.

Çalışma kapsamında özellikle;

- Sert/otoriter ebeveyn tutumları ile aile içi şiddet tanıklığının zorba davranış geliştirme üzerindeki etkisi,

- Aşırı korumacı ve müdahaleci yaklaşımların ise mağduriyet (kurban olma) riskini nasıl tetiklediği,

akademik veriler ışığında tartışılmaktadır.

Nihai olarak bu çalışma, zorbalıkla mücadelede sadece öğrenci odaklı değil, ebeveynlerin pozitif disiplin ve çatışma çözme becerilerini merkeze alan, bütüncül bir "okul-aile iş birliği" stratejik modelinin gerekliliğini ortaya koymayı hedeflemektedir.

Gereke ve Yöntem: Bu çalışma, aile içi dinamiklerin akran zorbalığı üzerindeki etkisini incelemek amacıyla nicel araştırma yöntemlerinden ilişkisel tarama deseni kullanılarak tasarlanmıştır. Elde edilen bulgular, anketlerden gelen verilerin istatistiksel analiz yöntemleriyle çözümlenmesi sonucu, ebeveyn tutumlarının zorbalık ve mağduriyet statüsü üzerindeki yordayıcı etkisini saptamak üzere değerlendirilecektir.

Bulgular ve Sonuç: Araştırmadan elde edilen veriler, ekolojik modelin merkezindeki **aile (mikro sistem)** dinamiklerinin, akran zorbalığına karşı hem koruyucu bir kalkan hem de potansiyel bir risk alanı oluşturduğunu göstermektedir. Katılımcıların %92 si çocuklarıyla demokratik bir iletişim kurduğunu, %95 i ise çocuklarının duygu ve düşüncelerine önem verdiğini beyan etmiştir. Bu veriler aile içi güven bağının genel olarak güçlü olduğunu gösterse de yaklaşık %12 lik bir kesimin hala otoriter veya cezalandırıcı disiplin yöntemlerini sürdürdüğü görülmektedir. Bu durum, sistemin merkezindeki güven bağını zayıflatarak çocuğu dışsal risklere daha açık hale getirebilir.

Nitekim çocukların %82 si yaşadığı sorunları ailesiyle paylaşırken, geri kalan %18 lik grubun maruz kaldığı zorbalığı gizlemesi, aile içi iletişimdeki aksaklıkların çocuğun destek arama davranışını doğrudan kısıtladığını kanıtlamaktadır. Ayrıca, ebeveynlerin %22sinin zorbalık durumunda pasif kalması veya süreci normalleştirilmesi, ekolojik döngüdeki koruyucu mekanizmanın her çocuk için aynı etkinlikte çalışmadığını ortaya koymaktadır. Sonuç olarak bulgular, aile içi iletişimin niteliğinin, zorbalıkla mücadelede sadece sosyal bir tercih değil, sistemin bütüncül işleyişi için temel bir zorunluluk olduğunu doğrulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Akran Zorbalığı, Ebeveyn Tutumları, Ekolojik Sistemler, Aile İçi Risk Faktörleri, Sosyal Öğrenme.

13-THE ROLE OF THE FAMILY FACTOR IN THE ECOLOGICAL MODEL: ANALYSIS OF RISK AND PROTECTIVE FACTORS ORIGINATING FROM THE HOME ENVIRONMENT IN COMBATING PEER BULLYING

Zühre Naz GÜREL, Student, MEF University, ORCID ID: 0009-0003-6821-5542 gurelz@mef.edu.tr

Melisa SOKUR, Faculty of Law, Undergraduate Student, MEF University, ORCID ID:0009-0004-2058-7184 sokurm@mef.edu.tr

ABSTRACT

Objective: Peer bullying is not merely an individual behavioral disorder; it is a multidimensional public health problem that directly threatens a student's academic achievement, psychosocial development, and the school climate. Although traditional approaches in the literature mostly limit this issue to school boundaries and disciplinary mechanisms, modern pedagogical approaches demonstrate that the root of the problem lies in the child's closest ecological layer: family dynamics. The primary objective of this paper is to systematically analyze the decisive role of intra-familial interactions on peer bullying within the framework of Bronfenbrenner's Ecological Systems Theory and Social Learning Theory. Within the scope of the study, the following are discussed in light of academic data:

- The impact of harsh/authoritarian parenting styles and witnessing domestic violence on the development of bullying behavior,
- How overprotective and intrusive approaches trigger the risk of victimization (being a victim). Ultimately, this study aims to reveal the necessity of a holistic "school-family cooperation" strategic model that centers on parents' positive discipline and conflict resolution skills, rather than being solely student-oriented, in the fight against bullying.

Rationale and Methodology: This study is designed using the relational survey model, one of the quantitative research methods, to examine the impact of family dynamics on peer bullying. The findings obtained through the statistical analysis of survey data will be evaluated to determine the predictive effect of parental attitudes on bullying and victimization status. **Findings and Conclusion:** "The data obtained from the research indicate that family (microsystem) dynamics, which lie at the center of the ecological model, constitute both a protective shield and a potential risk area against peer bullying. While 92% of the participants stated that they establish democratic communication with their children and 95% emphasized that they value their children's feelings and thoughts—suggesting a generally strong intra-familial bond of trust—it is observed that approximately 12% still maintain authoritarian or punitive discipline methods. This situation may weaken the bond of trust at the center of the system, making the child more vulnerable to external risks. Indeed, while 82% of children share the problems they experience with their families, the fact that the remaining 18% conceal the bullying they are exposed to proves that deficiencies in intra-familial communication directly restrict the child's help-seeking behavior. Furthermore, the fact that 22% of parents remain passive or normalize the process in cases of bullying reveals that the protective mechanism within the ecological cycle does not function with the same effectiveness for every child. Consequently, the findings confirm that the quality of intra-familial communication is not merely a social preference but a fundamental necessity for the holistic functioning of the system in combating bullying."

Keywords: Peer Bullying, Parental Attitudes, Ecological Systems, Intra-familial Risk Factors, Social Learning.

14-TÜRKİYE'DE ÇETELERİN DURUMU ve SUÇA SÜRÜKLENEN ÇOCUKLAR

Atakan Gürhan, Acıbadem Üniversitesi Adli Bilimler Yüksek Lisans Programı, ORCID ID: 0009-0008-8270-7240, atakangurhan.ag@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışma Türkiye'de son yıllarda değişim gösteren çeteleşme olgusunu, çetelerin oluşmasındaki başlıca sebepleri, bu yapının temel özelliklerini ve özellikle çocukların bu kriminal gruplara dahil olma süreçlerini kriminolojik, hukuksal ve toplumsal bir perspektifle incelemeyi amaçlamaktadır.

Gereç ve Yöntem: İşbu çalışma kapsamında çeteleşme üzerine yapılmış uluslararası ve ulusal literatür ile Türkiye'deki güncel kriminolojik veriler analiz edilmiştir. Çete kavramının tarihsel gelişimi, yapısal özellikleri ve çocukları suça sürükleyen faktörler sosyolojik ve hukuksal kuramlar çerçevesinde ele alınmıştır.

Bulgular: Türkiye'de geleneksel "mafya" ve "kabadayı" anlayışının yerini son yıllarda özellikle ekonomik durgunluk, düzensiz göç ve gettolaşma gibi başlıca nedenlerle artış gösteren sokak çeteleri almıştır. Kanunlarımızda bu tür suç grupları için çete tanımı yerine daha geniş kapsamlı olan suç örgütü tanımı kullanılmaktadır. Ülkemizde son yıllarda ortaya çıkan çeteler kendilerini bir hak savunucusu olarak yansıtmakta ve buna ilişkin sosyal medyada paylaşımlar yapmaktadırlar. İşledikleri suçları ve silah gibi suç aletlerini çekinmeden paylaşan bu çeteler rakip çetelere açıkça meydan okumaktadırlar. Bu paylaşımlarla birlikte kendilerine sempati duyulmasını sağlamak ve böylece bireyin bu suç örgütlerine katılımlarını kolaylaştırmaktadırlar. Zira bu çetelere mensup üyeler tarafından işlenen suç eylemleri kahramanca eylemler olarak sosyal medyada yer bulmaktadır.

Bu sokak çetelerinin, çocukları suçta aracı olarak kullandıkları literatürde yer almaktadır. Çocukların aidiyet, statü ve korunma gibi ihtiyaçları çeteler tarafından istismar edilerek onları gözcülük veya kuryelik gibi düşük riskli görevlerle sisteme dahil etmektedir. Ayrıca, sosyal denetimin zayıf olduğu getto bölgelerinde suçun normalleştiği ve bu durumun çocuklarda erken yaşta kriminal kariyer inşasına yol açtığı saptanmıştır. Buradan hareketle çetelerin çocukların suça sürüklenmesinde önemli bir payı olduğu sonucuna ulaşılmaktadır.

Sonuç: Çeteleşme, yalnızca bireysel bir suç eğilimi değil toplumsal eşitsizlik, yoksulluk ve sosyal dışlanmanın bir yansımasıdır. Ülkemizde sokak çetelerinin artan hakimiyeti, çocuk hakları ve toplumsal güvenlik açısından ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. Sorunun çözümü için yalnızca cezai yaptırımlar yeterli olmayıp eğitim sisteminin güçlendirilmesi, koruyucu sosyal politikaların hayata geçirilmesi ve gettolaşma ile mücadele edilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çete, organize suç, suç örgütü, suça sürüklenen çocuklar, sosyal medya.

14-GANGS IN TURKEY and JUVENILE DELINQUENCY

Atakan Gürhan, Acıbadem Üniversitesi Adli Bilimler Yüksek Lisans Programı, ORCID ID: 0009-0008-8270-7240, atakangurhan.ag@gmail.com

ABSTRACT

Objective: This study aims to examine the phenomenon of gang formation in Turkey, which has changed in recent years, the main reasons for the formation of gangs, the basic characteristics of this structure, and especially the processes by which children become involved in these criminal groups, from a criminological, legal, and social perspective.

Materials and Methods: In this study, international and national literature on gang formation and current criminological data in Turkey were analyzed. The historical development of the gang concept, its structural characteristics, and the factors that lead children to crime were examined within the framework of sociological and legal theories.

Findings: In Turkey, the traditional understanding of "mafia" and "tough guy" has been replaced in recent years by street gangs, which have increased mainly due to economic conditions, irregular migration, and ghettoization. Our laws use the broader definition of "criminal organization" instead of "gang" for these types of criminal groups. Gangs that have emerged in our country in recent years portray themselves as advocates for rights and make posts about this on social media. These gangs, which unhesitatingly share the crimes they commit and the weapons they use, openly challenge rival gangs. These posts allow them to garner sympathy, thus facilitating individuals' participation in these criminal organizations. Criminal acts committed by members of these gangs are portrayed as heroic deeds on social media. The literature indicates that these street gangs use children as tools in their criminal activities. Children's needs for belonging, status, and protection are exploited by the gangs, incorporating them into the system through low-risk tasks such as lookouts or couriers. Furthermore, it has been observed that crime is normalized in ghetto areas where social control is weak, leading to the establishment of criminal careers for children at an early age. Therefore, it can be concluded that gangs play a significant role in children's involvement in crime.

Conclusion: Gang formation is not only an individual criminal tendency but also a reflection of societal inequality, poverty, and social exclusion. The increasing dominance of street gangs in our country poses a serious threat to children's rights and social security. Solving this problem requires not only punitive measures but also strengthening the education system, implementing protective social policies, and combating ghettoization.

Keywords: Gangs, organized crime, criminal organizations, juvenile delinquency, social media.

15-SORUŞTURMA VE KOVUŞTURMA SÜRECİNDE ÇOCUK İHMALİ

Altay Ferit Kazdal, Hukuk Fakóltesi Öğrencisi, MEF Üniversitesi, 0009-0003-7668-7750, kazdala@mef.edu.tr

ÖZET

Giriş: Bu çalışmanın amacı, soruşturma ve kovuşturma süreçlerine mağdur ya da suçla sürüklenmiş çocuk olarak katılan çocukların, süreç boyunca kamu görevlilerince yapılan işlemler çerçevesinde Çocuk Koruma Kanunu (ÇKK) ve Ceza Muhakemesi Kanunu (CMK) ile güvence altına alınan haklarının ihlal edilip edilmediğini tespit etmektir. Bu kapsamda çalışma, olası ihlallerin varlığını ve türlerini belirlemeyi ve kamu görevlilerinin yükümlülükleri bağlamında ortaya çıkan ihmal ya da uygulama eksikliklerini analiz etmeyi amaçlamaktadır.

Gereç ve Yöntem: Soruşturma ve kovuşturma süreçlerinde çocuklara yönelik olası ihmal ve hak ihlallerinin tespit edilebilmesi amacıyla İstanbul Barosu'na kayıtlı avukatlarla bir anket çalışması gerçekleştirilecektir. Anketten elde edilen veriler, konuya ilişkin akademik çalışmalar ve ilgili mevzuat hükümleri çerçevesinde değerlendirilecektir. Bu kapsamda normatif düzenlemeler ile uygulama bulguları karşılaştırılarak analiz edilecek ve elde edilen sonuçlar doğrultusunda bilimsel bir bildiri hazırlanacaktır.

Bulgular: Araştırma bulguları, soruşturma ve kovuşturma süreçlerinde çocuklara tanınan usuli güvencelerin uygulamada her zaman etkin biçimde korunmadığını göstermektedir. Anket sonuçlarına göre keyfi kelepçe kullanımı, çocuğun faille yüz yüze getirilmesi, birden fazla ifade alınması ve uzun süren duruşmalar nedeniyle ikincil travma yaşanması öne çıkan sorunlardır. Ayrıca çocuğun yüksek yararının kamu görevlilerince yeterince gözetilmediği ve en fazla ihlalin kolluk görevlilerince yapıldığı, ankete katılan avukatlarca ifade edilmiştir.

Sonuç: Araştırma bulguları, çocukların soruşturma ve kovuşturma süreçlerinde yasal haklarının uygulamada her zaman korunmadığını göstermektedir. Mevzuatta öngörülen güvenceler yeterli olsa da uygulamada eksiklik ve ihmaller bulunmaktadır. Çocuğun yüksek yararının özellikle kolluk görevlilerince yeterince gözetilmemesi, normatif düzenlemeler ile uygulama arasında uyumsuzluk olduğunu ortaya koymaktadır. Bu nedenle çocuk odaklı uygulamaların güçlendirilmesi, kamu görevlilerinin farkındalığının artırılması ve denetim ile eğitim mekanizmalarının etkinleştirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk, Soruşturma, Kovuşturma, İhmal, Kamu Görevlileri

15-CHILD NEGLECT IN THE INVESTIGATION AND PROSECUTION PROCESS

Altay Ferit Kazdal, Law Faculty Student, MEF University, 0009-0003-7668-7750, kazdala@mef.edu.tr

ABSTRACT

Introduction: The purpose of this study is to determine whether the rights of children who participate in investigation and prosecution processes as victims or children involved in crime, as guaranteed by the Child Protection Law (ÇKK) and the Criminal Procedure Law (CMK) within the framework of the procedures carried out by public officials throughout the process, have been violated. In this context, the study aims to identify the existence and types of possible violations and to analyze any negligence or shortcomings in implementation that arise in the context of the obligations of public officials.

Materials and Method: A survey will be conducted with lawyers registered with the Istanbul Bar Association to identify possible neglect and rights violations against children during investigation and prosecution processes. The data obtained from the survey will be evaluated within the framework of academic studies on the subject and relevant legislation. In this context, normative regulations will be compared with findings from practice and analyzed, and a scientific paper will be prepared based on the results obtained.

Results: Research findings indicate that procedural safeguards granted to children during investigation and prosecution processes are not always effectively protected in practice. According to the survey results, the prominent problems are the arbitrary use of handcuffs, bringing the child face to face with the perpetrator, taking multiple statements, and experiencing secondary trauma due to lengthy trials. In addition, the lawyers who participated in the survey stated that the best interests of the child are not sufficiently considered by public officials and that the most violations are committed by law enforcement officers.

Conclusion: Research findings show that children's legal rights are not always protected in practice during investigation and prosecution processes. Although the safeguards provided for in the legislation are sufficient, there are deficiencies and omissions in practice. The fact that the best interests of the child are not sufficiently taken into account, particularly by law enforcement officials, reveals a discrepancy between normative regulations and practice. Therefore, it is necessary to strengthen child-focused practices, raise awareness among public officials, and activate monitoring and training mechanisms.

Keywords: Child, Investigation, Prosecution, Neglect, Public Officials

16-2014-2026 YILLARI ARASINDA DICLE ÜNİVERSİTESİ TIP FAKÜLTESİ ADLİ TIP ANABİLİMDALI'NA KEMİK YAŞI TAYİNİ İÇİN BAŞVURAN ÇOCUK EVLİLİĞİ OLGULARININ İNCELENMESİ

Elif Ebrar KIZILER¹ Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Adli Tıp Anabilim Dalı, Diyarbakır, Türkiye elifebr44@gmail.com ORCID: 0000-0001-6659-6684

Cem Uysal² Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Adli Tıp Anabilim Dalı, Diyarbakır, Türkiye drceмуysal@gmail.com ORCID: 0000-0002-7373-9725

Amaç: Çocuk yaşta evlilikler; erken yaş gebelikleri, eğitim sürecinden kopuş ve uzun dönemli psikososyal sonuçları nedeniyle çocuk istismarı kapsamında değerlendirilen önemli bir halk sağlığı sorunudur. Bu çalışmada, adli makamlar tarafından kemik yaşı tayini amacıyla **Adli Tıp Anabilim Dalı**'mıza yönlendirilen olguların incelenmesiyle, çocuk evliliği şüphesi bulunan ve yaş tayini için polikliniğimize başvuran çocukların adli tıbbi açıdan değerlendirilmesi ile sosyodemografik ve klinik özelliklerinin ortaya konulması amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: 01.01.2014–20.01.2026 tarihleri arasında kemik yaşı tayini amacıyla düzenlenen 896 adli rapor retrospektif olarak incelenmiştir. Olgulara ait demografik, klinik ve adli veriler dosya kayıtlarından elde edilmiş olup istatistiksel analizler SPSS 25.0 programı kullanılarak gerçekleştirilmiştir.

Bulgular: Çalışmaya toplam 106 olgu dahil edilmiştir. Olguların 104'ü kadın, 2'si erkektir. Olguların 88'inin dini nikâh ile evli olduğu, 18'inin ise evlilik amacıyla yaş tayini talebiyle başvuran nişanlı bireyler olduğu belirlenmiştir. Dini nikâh tarihini kesin olarak bildiren 30 olgunun ortalama evlilik yaşının 13,4 yıl olduğu saptanmıştır. Başvuruların en sık Diyarbakır (n=63) ve Mardin (n=27) illerinden geldiği belirlenmiştir. 52 olgunun doğum yaptığı ve ilk doğum yaşının ortalama 13,9 olduğu saptanmıştır. 43 olgu doğum yapmamış olup 11 olgunun başvuru sırasında gebe olduğu belirlenmiştir. Gebe olmayan olguların başvuru sırasında kimlik yaşı ortalaması 15,9 yıl iken, radyolojik incelemeler ile diş hekimliği ve adli tıp uzmanlarının birlikte yaptığı değerlendirmeler sonucunda belirlenen ortalama kemik yaşı 18,57 yıl olarak bulunmuştur. Eğitim bilgisine ulaşılabilen 63 olgunun 46'sının eğitimini yarıda bıraktığı, 3'ünün eğitime devam ettiği, 1 kişinin lise mezunu olduğu ve 13'ünün hiç okula gitmediği saptanmıştır.

Sonuç: Bu çalışmadan elde edilen bulgular, çocuk evliliklerinin bölgesel özelliklerini ortaya koymakta ve yaş tayini uygulamalarının adli süreçlerdeki önemini göstermektedir. Ayrıca elde edilen verilerin, çocuk yaşta evliliklerin önlenmesine yönelik politika ve koruyucu stratejilerin geliştirilmesine bilimsel katkı sağlaması hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk istismarı, Çocuk evliliği, Kemik yaşı tayini, Adli tıp

16-INVESTIGATION OF CHILD MARRIAGE CASES APPLYING FOR BONE AGE ASSESSMENT AT DICLE UNIVERSITY FACULTY OF MEDICINE, DEPARTMENT OF FORENSIC MEDICINE BETWEEN 2014 AND 2026

Elif Ebrar KIZILER¹, Department of Forensic Medicine, Dicle University Faculty of Medicine, Diyarbakır, Turkey elifbr44@gmail.com ORCID: 0000-0001-6659-6684

Cem Uysal², Department of Forensic Medicine, Dicle University Faculty of Medicine, Diyarbakır, Turkey drceмуysal@gmail.com ORCID: 0000-0002-7373-9725

ABSTRACT

Aim: Child marriage is recognized as a form of child abuse and a major public health problem due to its association with early pregnancy, interruption of education, and long-term psychosocial consequences. This study aimed to evaluate children referred for age determination in suspected child marriage cases by examining those sent by judicial authorities to the Department of Forensic Medicine, Faculty of Medicine, Dicle University for bone age assessment and to determine their sociodemographic and clinical characteristics from a forensic perspective.

Materials and Methods: In this retrospective study, 896 forensic case files referred to our department for bone age determination between January 1, 2014 and January 20, 2026 were reviewed. Cases involving allegations of child marriage were included. Demographic, clinical, and forensic data were obtained from records and analyzed using SPSS version 25.0.

Results: A total of 106 cases were evaluated; 104 were female and 2 were male. Eighty-eight individuals had a religious marriage, while 18 were engaged and applied for age determination to marry. Fifty-two individuals had given birth, with a mean age at first birth of 13.9 years. Forty-three had not given birth and 11 were pregnant at evaluation; radiographic imaging could not be performed and they were scheduled for re-evaluation. Among the remaining cases, the mean chronological age was 15.9 years, whereas the mean bone age determined by radiological examination and joint evaluation by dentistry and forensic medicine specialists was 18.57 years. Among those reporting the exact date of religious marriage (n=30), the mean marriage age was 13.4 years. Applications most frequently originated from Diyarbakır (n=63) and Mardin (n=27). Educational data were available for 63 individuals: 46 had discontinued education, 13 had never attended school, 3 were still attending school, and 1 had completed high school.

Conclusion: The findings demonstrate the regional characteristics of child marriage cases and highlight the importance of age determination in forensic processes, providing scientific evidence for preventive strategies.

Keywords: Child abuse, child marriage, bone age determination, forensic medicine.

17-DİJİTAL BAĞIMLILIK VE SİBER ŞİDDET: RİSK FAKTÖRLERİNİN HARİTALANMASINA DAİR SİSTEMATİK BİR İNCELEME

Öğr. Gör. Gözde MASATCIOĞLU¹, ORCID:/0000-0003-3457-3539, e-posta: gmasatcioglu@dogus.edu.tr, Öğr. Gör. , Doğuş Üniversitesi, Meslek Yüksek Okulu, Otopsi Yardımcılığı Programı, İstanbul-TÜRKİYE

ÖZET

Amaç

Dijital teknolojilerin yaygın olarak benimsenmesi bağlamında, dijital bağımlılık ve siber şiddet konuları, özellikle ergen nüfus arasında psikososyal endişelerin ön saflarında yer almaktadır. Araştırma bulguları, dijital bağımlılığın dürtüsellik, empati ve sosyal uyumu etkilediğini ve bunun da siber şiddete katkıda bulunduğunu göstermektedir. Bu çalışma, mevcut literatürdeki bulgulara dayanarak, dijital bağımlılık ve siber şiddet arasındaki ilişkiyi, bu ilişkiyi aracılık eden bireysel, ailevi ve çevresel risk faktörleri de dahil olmak üzere araştırmayı amaçlamaktadır.

Gereç ve Yöntem

Bu çalışma, sistematik bir inceleme metodolojisini takip etmektedir. 2015 ile 2025 yılları arasında yayımlanan İngilizce ve Türkçe hakemli dergi makaleleri, PubMed, Scopus ve Web of Science veritabanlarından “dijital bağımlılık”, “internet bağımlılığı”, “oyun bozukluğu”, “siber şiddet”, “siber zorbalık”, “çevrimiçi saldırganlık” vb. anahtar kelimeler kullanılarak elde edilmiştir. Bu çalışmanın kriterleri, ergen ve genç yetişkin nüfusu arasında dijital bağımlılık ve siber şiddet arasındaki ilişkiyi araştıran ampirik araştırmaların varlığıydı.

Bulgular

Mevcut literatür, siber zorbalık da dahil olmak üzere siber şiddetin, daha yüksek düzeyde dijital bağımlılık bildirenler arasında daha yaygın olduğunu göstermektedir. Bireysel alanda, dürtüsellik, empati ve özdenetim risk faktörleri olarak öne çıkmıştır. Aile alanında ise yetersiz ebeveyn denetimi ve aile çatışmaları risk faktörleri olarak öne çıkmıştır. Çevresel alanda ise dijital anonimlik ve şiddet içeren video oyunlarına maruz kalma risk faktörleri olarak öne çıkmıştır.

Sonuç

Bu çalışma, dijital bağımlılık ile siber şiddet arasındaki ilişkinin, bireysel, ailevi ve çevresel risk faktörlerinin karmaşık etkileşimi tarafından aracılık edildiğini göstermektedir. Önleme stratejilerinin, bireysel özdenetim kapasitesinin, aile temelli düzenleme sistemlerinin ve güvenli bir çevrimiçi ortamın geliştirilmesine odaklanması önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler

Dijital bağımlılık, Siber şiddet, Siber zorbalık, Risk faktörleri, Ergenler

17-DIGITAL ADDICTION AND CYBER VIOLENCE: AN EXAMINATION OF RISK FACTOR MAPPING

Lecturer Gözde MASATCIOĞLU¹, ORCID:/0000-0003-3457-3539, e-mail: gmasatcioglu@dogus.edu.tr, ¹Lecturer, Doğuş University, Vocational School, Autopsy Assistant Program, Istanbul-TURKEY

ABSTRACT

Objective

In the context of the widespread adoption of digital technologies, digital addiction and cyber violence are at the forefront of psychosocial concerns, particularly among adolescents. Research findings indicate that digital addiction affects impulsivity, empathy, and social adjustment, which in turn contribute to cyber violence. This study aims to investigate the relationship between digital addiction and cyber violence, based on findings in the existing literature, including individual, familial, and environmental risk factors that mediate this relationship.

Materials and Methods

This study follows a systematic review methodology. English and Turkish peer-reviewed journal articles published between 2015 and 2025 were retrieved from PubMed, Scopus, and Web of Science databases using keywords such as “digital addiction,” “internet addiction,” “gaming disorder,” “cyber violence,” “cyberbullying,” “online aggression,” etc. The criteria for this study were the existence of empirical research investigating the relationship between digital addiction and cyber violence among adolescents and young adults.

Findings

The current literature shows that cyber violence, including cyberbullying, is more prevalent among those who report higher levels of digital addiction. In the individual domain, impulsivity, empathy, and self-control emerged as risk factors. In the family domain, inadequate parental supervision and family conflicts emerged as risk factors. In the environmental domain, digital anonymity and exposure to violent video games emerged as risk factors.

Conclusion

This study shows that the relationship between digital addiction and cyberbullying is mediated by the complex interaction of individual, familial, and environmental risk factors. Prevention strategies should focus on developing individual self-control capacity, family-based regulation systems, and a safe online environment.

Keywords: Digital addiction, Cyber violence, Cyberbullying, Risk factors, Adolescents

18-KUMAR BAĞIMLILIĞINA BAĞLI OLARAK GELİŞEN PSİKOSOSYAL VE EKONOMİK PROBLEMLER

Şükür Ötkün / Psikolog, Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi/ 0000-0003-1409-8232, sukruotkun76@gmail.com

ÖZET

Denetim kaybı ile seyreden kumar davranışı, bireyin kumar etkinlikleri üzerindeki özdenetimini yitirmesi ve olumsuz sonuçlara rağmen davranışı sürdürmesiyle tanımlanan patolojik bir örüntüdür. Bu durum, kişinin sosyal ilişkilerinde, mesleki işlevselliğinde ve aile içi rollerinde bozulmalara yol açmaktadır. Dijital ortamlarda sürdürülen kumar faaliyetleri, internet ve mobil uygulamalar aracılığıyla sürekli erişilebilirlik sunması nedeniyle bağımlılık riskini artırmaktadır. Yoğun ve yineleyici katılım; zaman ve maddi kaynakların kontrolsüz kullanımı, psikolojik gerilim ve ekonomik kayıplarla ilerlemektedir. Kumar davranışının aile sistemi üzerindeki etkileri de önemlidir. Maddi kayıpların gizlenmesi ve şeffaflığın azalması, eşler arası güveni zedeleyerek çatışmaları artırmakta; duygusal mesafe ve evlilik doyumunda düşüşe neden olmaktadır. Bazı durumlarda dürtüsellik ve risk alma eğilimi, ilişkisel sınır ihlalleri ve evlilik dışı yönelimlerle ilişkilendirilebilmektedir. Bu bağlamda dijital kumar davranışı, yalnızca bireysel bir özdenetim sorunu değil; ailevi ve toplumsal boyutları bulunan sistemik bir olgudur.

Amaç: Kumar bağımlılığının bireyin psikolojik ve ekonomik yaşam alanlarındaki etkilerinin aile yapısı üzerindeki olumsuz sonuçlarını incelemektir.

Gereç ve Yöntem: Çalışma, klinik ortamda değerlendirilen bir olguya dayalı vaka sunumudur. Başvuran birey, yarı yapılandırılmış görüşme ve psikososyal değerlendirme ile ele alınmış; kumar davranışının süresi, sıklığı ve şiddeti ile psikolojik, ekonomik ve ailesel etkileri incelenmiştir. Veriler klinik gözlem ve öz bildirim temelinde analiz edilmiştir.

Bulgular: Olguda, yineleyici ve kontrol kaybıyla seyreden kumar oynama davranışı saptanmıştır. “Yakın ıskı” etkisi davranışı pekiştirici rol oynamış; dürtüsellik ve risk alma eğilimiyle eşini aldatma davranışı gözlenmiştir. Anksiyete belirtileri belirgin olup, dönemsel intihar düşünceleri bildirilmiştir.

Sonuç: Dijital kumar davranışı, bireysel psikopatoloji, ekonomik kayıplar ve aile işlevselliğinde yıkıcı etkiler yaratmaktadır. Özellikle çocuklar duygusal ihmal ve güvensizlik açısından risk altındadır. Bulgular, erken tanı ve aileyi kapsayan müdahalelerin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Dijital, Kumar, Ekonomi, Aile.

18-PSYCHOSOCIAL AND ECONOMIC PROBLEMS DEVELOPING AS A RESULT OF GAMBLING ADDICTION

Şükri Ötkün / Psychologist, Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar University / 0000-0003-1409-8232, sukruotkun76@gmail.com

ABSTRACT

Summary

Gambling behavior characterized by loss of control is a pathological pattern defined by the individual's loss of self-control over gambling activities and the continuation of the behavior despite negative consequences. This situation leads to deterioration in the person's social relationships, occupational functioning, and family roles. Gambling activities conducted in digital environments increase the risk of addiction due to the constant accessibility provided by the internet and mobile applications. Intense and repetitive participation progresses with the uncontrolled use of time and financial resources, psychological tension, and economic losses. The effects of gambling behavior on the family system are also significant. Concealing financial losses and reduced transparency undermine trust between spouses, increasing conflicts and leading to emotional distance and decreased marital satisfaction. In some cases, impulsivity and risk-taking tendencies can be associated with relational boundary violations and extramarital tendencies. In this context, digital gambling behavior is not merely an individual self-control issue; it is a systemic phenomenon with familial and societal dimensions.

Objective: To examine the negative consequences of gambling addiction on family structure in terms of its effects on the individual's psychological and economic life.

Materials and Methods: The study is a case presentation based on a case evaluated in a clinical setting. The applicant was assessed using a semi-structured interview and psychosocial evaluation; the duration, frequency, and severity of gambling behavior and its psychological, economic, and familial effects were examined. Data were analyzed based on clinical observation and self-report.

Findings: The case presented recurrent gambling behavior with loss of control. The “near miss” effect played a reinforcing role; impulsivity and risk-taking tendencies were observed, along with cheating on a spouse. Anxiety symptoms were prominent, and periodic suicidal thoughts were reported.

Conclusion: Digital gambling behavior has devastating effects on individual psychopathology, economic losses, and family functioning. Children, in particular, are at risk of emotional neglect and insecurity. The findings emphasize the importance of early diagnosis and interventions involving the family.

Keywords: Digital, Gambling, Economy, Family.

19-ÇOCUK İSTİSMARI VE İHMALİNE BAĞLI ÇOKLU ESKİ KIRIKLAR VE AĞIR MALNÜTRİSYON: OLGU SUNUMU

Uzm. Dr. Yusuf Özdemir, Mardin Eğitim ve Araştırma Hastanesi. yusufozdemird@gmail.com

*Uzm. Dr./Arş.Gör. Übeydullah DURMAZ, Harran Üniversitesi. drubeydullah@gmail.com
0000-0001-5361-3888*

ÖZET

Amaç: Çocuk istismarı ve ihmaline bağlı yaralanmaların erken tanınması adli tıbbi açıdan kritik öneme sahiptir. Bu çalışmada fiziksel istismar, ihmal ve ağır malnütrisyon bulguları ile başvuran bir pediatrik olgunun klinik ve adli değerlendirme sürecinin multidisipliner bir yaklaşımla tartışılması sunulması amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: 5 yaşında erkek çocuk, komşu ihbarı sonrası kolluk kuvvetleri tarafından hastaneye getirilmiştir. Hastaya ait acil servis kayıtları, yoğun bakım ve servis epikrizleri, konsültasyon notları, radyolojik incelemeler ve adli tıp muayene bulguları bir bütün olarak incelenmiştir.

Bulgular: Komşuların ihbarı üzerine kolluk kuvvetlerince hastaneye getirilen çocuğun öyküsünden, ailesi tarafından istismar edildiği ve günlerce evde kapalı bir alanda aç bırakıldığı öğrenilmiştir. Fizik muayenede; baş-boyun bölgesinde iyileşmekte olan laserasyonlar, sıyrıklar ve hematoma, her iki ekstremitelerde yaygın ekimoz ve laserasyonlar, sırtta multiple sıyrıklar saptanmıştır. Radyolojik incelemelerde sol 7, 8, 10 ve 11. kostalarda geçirilmiş fraktüre ait kallus dokusu ve sol ulnada eski kırık hattı izlenmiştir. Antropometrik ölçümlerde ileri derecede büyüme geriliği (boy SDS: -5,85; ağırlık SDS: -5,23; boy yaşı: 20 ay; ağırlık yaşı: 13 ay) ve alt ekstremitelerde belirgin yağ-kas dokusu kaybı gözlenmiştir. Adli değerlendirmede yaralanmaların çocuğun kendi eylemleriyle oluşmasının mümkün olmadığı, kronik fiziksel istismar ve ihmal ile uyumlu olduğu kanaatine varıldı. Yaralanmanın Basit tıbbi müdahale ile giderilebilecek ölçüde hafif olmadığı, Yaşamı tehlikeye sokan bir durum olmadığı, Kemik kırıklarının hayat fonksiyonlarını ağır derecede etkilediği ve yüzde sabit iz niteliğinde olduğu kanaatine varıldı.

Sonuç: Çocuk istismarı olgularında çoklu eski kırıklar, malnütrisyon ve farklı iyileşme evrelerindeki cilt lezyonlarının birlikte bulunması önemli tanısal ipuçlarıdır. Multidisipliner yaklaşım ve zamanında adli bildirim, çocuğun korunması ve yeniden istismarın önlenmesi açısından hayati önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çocuk istismarı, fiziksel istismar, ihmal, malnütrisyon, kemik kırığı.

19-MULTIPLE OLD FRACTURES AND SEVERE MALNUTRITION DUE TO CHILD ABUSE AND NEGLECT: A CASE REPORT

*Specialist Dr. Yusuf Özdemir, Mardin Training and Research Hospital.
yusufozdemirmd@gmail.com*

*Specialist Dr./Research Assistant Übeydullah DURMAZ, Harran University.
drubeydullah@gmail.com 0000-0001-5361-3888*

ABSTRACT

Objective: Early recognition of injuries related to child abuse and neglect is of critical importance from a forensic medical perspective. This study aims to present and discuss the clinical and forensic evaluation process of a pediatric case presenting with signs of physical abuse, neglect, and severe malnutrition through a multidisciplinary approach.

Materials and Methods: A 5-year-old male child was brought to the hospital by law enforcement following a report by neighbors. The patient's emergency department records, intensive care and ward discharge summaries (epicrisis), consultation notes, radiological examinations, and forensic medical examination findings were analyzed comprehensively.

Results: According to the history obtained after the child was brought to the hospital by law enforcement upon neighbors' report, he had been abused by his family and confined in a closed area at home without food for days. Physical examination revealed healing lacerations, abrasions, and hematoma in the head and neck region; widespread ecchymosis and lacerations on both extremities; multiple abrasions on the back. Radiological examinations showed callus tissue indicative of healed fractures in the left 7th, 8th, 10th, and 11th ribs, and an old fracture line in the left ulna. Anthropometric measurements revealed severe growth retardation (height SDS: -5.85; weight SDS: -5.23; height age: 20 months; weight age: 13 months) and significant loss of fat and muscle tissue in the lower extremities. The forensic evaluation concluded that the injuries could not have been self-inflicted by the child and were consistent with chronic physical abuse and neglect. Forensic evaluation concluded that the injuries could not have resulted from the child's own actions and were consistent with chronic physical abuse and neglect. It has been concluded that the condition is not life-threatening, the bone fractures severely affect vital functions, and the injury constitutes a permanent scar on the face.

Conclusion: Conclusion: In child abuse cases, the coexistence of multiple old fractures, malnutrition, and skin lesions at different healing stages are important diagnostic clues. A multidisciplinary approach and timely forensic reporting are vital for the protection of the child and the prevention of re-abuse.

Keywords: Child abuse, physical abuse, neglect, malnutrition, bone fracture.

20-ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİNDE İNTERNET BAĞIMLILIĞI VE SİBER MAĞDURİYET İLİŞKİSİ

Setenay SARAÇ¹, Stj.Dr., Acıbadem Üniversitesi, Tıp Fakültesi, ORCID: 0009-0000-5189-0777, e-posta: Setenay.Sarac@live.acibadem.edu.tr

Amin Ghadirian², Stj.Dr., Acıbadem Üniversitesi, Tıp Fakültesi, ORCID: 0009-0003-8000-1176, e-posta: Amin.Ghadirian@live.acibadem.edu.tr

Hasan Gökmen Topal³, Stj.Dr., Acıbadem Üniversitesi, Tıp Fakültesi, ORCID: 0009-0007-8364-3990, e-posta: Hasan.topal@live.acibadem.edu.tr

Aslan Valizade⁴, Stj.Dr., Acıbadem Üniversitesi, Tıp Fakültesi, ORCID: 0009-0002-5482-1982, e-posta: Aslan.Valizada@live.acibadem.edu.tr

ÖZET

Amaç

Bu çalışmanın amacı, üniversite öğrencileri arasında internet bağımlılığı ve siber mağduriyet yaygınlığını belirlemek ve bu değişkenlerin demografik faktörlerle ilişkisini şiddetin dijital boyutu bağlamında incelemektir. Dijitalleşmenin yaşantılarımızda merkezi bir konuma yerleşmesi, internet kullanımının kontrolsüz ve riskli biçimlerde gerçekleşmesine zemin hazırlamaktadır. Bu durum, bireylerin dijital şiddet türlerine maruz kalma olasılığının artmasına neden olabilmektedir. Bu bağlamda internet bağımlılığının siber mağduriyet açısından potansiyel bir risk faktörü olup olmadığı değerlendirilecektir. Ayrıca internet bağımlılığı düzeyi ile siber mağduriyet arasındaki ilişkinin yönü ve gücünün ortaya konulması hedeflenmektedir.

Gereç ve Yöntem

Bu araştırma nicel ve korelasyonel tasarıma sahiptir. Evreni 5 tane üniversitenin öğrencileri oluşturmaktadır. %95 güven düzeyinde yaklaşık 5000 kişilik evrenden en az 370 katılımcıya ulaşılması planlanmıştır. Veriler çevrimiçi anket yöntemiyle toplanmaktadır. Veri toplama araçları; İnternet Bağımlılığı Ölçeği, Siber Mağduriyet Ölçeği ve demografik bilgi formudur. Ölçek puanları yönergelerine uygun şekilde hesaplanmış ve düşük, orta ve yüksek düzey olarak sınıflandırılmıştır. Veriler SPSS programında analiz edilmiştir. Tanımlayıcı istatistiklerin yanı sıra demografik değişkenlere göre farklılıkları incelemek amacıyla MANOVA ve değişkenler arası ilişkiyi değerlendirmek için korelasyon analizi değerlendirmeye alınmıştır.

Bulgular

Literatür doğrultusunda internet bağımlılığı düzeyi arttıkça siber mağduriyet düzeyinin de artması beklenmektedir. Özellikle günlük internet kullanım süresi yüksek olan öğrencilerde dijital şiddete maruz kalma riskinin daha yüksek olabileceği öngörülmektedir. Öğrencinin ikamet ettiği yer ile üniversite arasındaki mesafenin artmasının çevrim içi ortamlarda geçirilen süreyi artırarak dolaylı biçimde risk düzeyini etkileyebileceği düşünülmektedir. Akademik başarı düzeyinin ise internet bağımlılığı ve siber mağduriyet ile ters yönlü bir ilişki gösterebileceği öngörülmektedir. Ayrıca öğrencilerin en sık siber zorbalığa maruz kaldıklarını bildirdikleri sosyal medya platformunun, en fazla zaman geçirilen platform ile örtüşebileceği tahmin edilmektedir.

Sonuç

Bu çalışma, şiddetin dijital boyutunu üniversite öğrencileri örnekleminde ele alarak siber mağduriyetin yaygınlığını ve internet bağımlılığı ile ilişkisini ortaya koymayı amaçlamaktadır. Elde edilecek bulguların, dijital şiddetin önlenmesine yönelik üniversite temelli farkındalık ve müdahale programlarının geliştirilmesine katkı sağlaması beklenmektedir.

Anahtar Kelimeler: İnternet bağımlılığı, Siber mağduriyet, Dijital şiddet, Üniversite öğrencileri, Şiddet

20-THE RELATIONSHIP BETWEEN INTERNET ADDICTION AND CYBER VICTIMIZATION AMONG UNIVERSITY STUDENTS

Setenay SARAÇ¹, Stj.Dr., Acıbadem Üniversitesi, Tıp Fakültesi, ORCID: 0009-0000-5189-0777, e-posta: Setenay.Sarac@live.acibadem.edu.tr

Amin Ghadirian², Stj.Dr., Acıbadem Üniversitesi, Tıp Fakültesi, ORCID: 0009-0003-8000-1176, e-posta: Amin.Ghadirian@live.acibadem.edu.tr

Hasan Gökmen Topal³, Stj.Dr., Acıbadem Üniversitesi, Tıp Fakültesi, ORCID: 0009-0007-8364-3990, e-posta: Hasan.topal@live.acibadem.edu.tr

Aslan Valizade⁴, Stj.Dr., Acıbadem Üniversitesi, Tıp Fakültesi, ORCID: 0009-0002-5482-1982, e-posta: Aslan.Valizada@live.acibadem.edu.tr

ABSTRACT

Objective

This study aims to determine the prevalence of internet addiction and cyber victimization among university students and to examine their relationship with demographic factors within the context of digital violence. Increasing digitalization in daily life may lead to uncontrolled internet use, increasing the likelihood of exposure to digital violence. Internet addiction is evaluated as a potential risk factor for cyber victimization, and the study aims to identify the direction and strength of this relationship.

Materials and Methods

A quantitative and correlational design was used. The population included students from five universities. With a 95% confidence level, at least 370 participants were planned from an estimated 5,000 students. Data were collected via an online survey using the Internet Addiction Scale, Cyber Victimization Scale, and a demographic form. Scores were calculated according to guidelines and classified as low, moderate, or high. Data were analyzed in SPSS. Descriptive statistics were calculated, MANOVA examined differences across demographic variables, and correlation analysis assessed relationships between variables.

Results

Higher internet addiction levels are expected to be associated with higher cyber victimization. Students with longer daily internet use may have increased risk of exposure to digital violence. Greater distance between residence and university may indirectly increase risk by extending online time. Academic achievement is expected to have a negative association with both internet addiction and cyber victimization. The social media platform with the highest reported cyberbullying is expected to match the platform where students spend the most time.

Conclusion

This study examines the prevalence of cyber victimization and its relationship with internet addiction among university students within the digital dimension of violence. Findings are expected to inform the development of university-based awareness and intervention programs to prevent digital violence.

Keywords: Internet addiction, Cyber victimization, Digital violence, University students, Violence

21- ÇOCUKLARIN BEDENSEL SÖZ HAKKI VE "SEVGİ" ADI ALTINDAKİ BEDENSEL MÜDAHALELERİN SINIR İHLALİ BAKIMINDAN İNCELENMESİ

Zahide Nur SEVER , Öğrenci , Faculty of Law ,MEF Üniversitesi ,ORCID ID: 0009-0002-9664-4355,e-posta:severz@mef.edu.tr

ÖZET

Amaç

Toplumumuzda çocuklara yönelik sevgi gösterileri genellikle öpmek, sarılmak ve dokunma gibi yoğun fiziksel temaslar üzerinden inşa edilmektedir. Ancak bu eylemler, çocuğun gelişimsel ve hukuki hakları açısından kritik riskler barındırmaktadır. Bu çalışmanın temel amacı; "sevgi" motivasyonu ile gerçekleştirilen ancak çocuğun rızasına dayanmayan bu müdahalelerin, çocuk hakları ve mahremiyet eğitimi bağlamında birer sınır ihlali olduğunu ortaya koymaktır. Araştırma kapsamında, bu tür eylemlerin çocuğun kendi bedeni üzerindeki söz hakkını nasıl ihlal ettiği , "hayır" diyebilme becerisini nasıl zayıflattığı ve yabancı-yakın arasındaki sınır algısını nasıl belirsizleştirdiği detaylı bir şekilde irdelenmektedir.

Gereke ve Yöntem

Çalışma, çocuğun bedensel bütünlüğüne yönelik müdahalelerin hak ihlali oluşturup oluşturmadığını nitel bir değerlendirme çerçevesinde incelemektedir. Bu kapsamda değerlendirme; müdahalenin çocuğun özgür ve açık rızasına dayanıp dayanmadığı, temasın gerçekleştiği mekânsal bağlamın çocuğun güvenlik algısına etkisi, eylemin fiziksel formunun bedensel özerklik üzerindeki yansımaları ve yetişkinin sosyal konumunun çocuk üzerindeki olası baskılayıcı rolü dikkate alınarak yapılmaktadır. Çerçeve, bu ölçütlerin tamamının bir arada bulunmasını zorunlu görmemekte; bunlardan birinin dahi varlığını, çocuğun mahremiyet bilinci ve bedensel bütünlüğü açısından potansiyel bir ihlal göstergesi olarak değerlendirmektedir.

Bulgular

Rıza olmaksızın gerçekleştirilen fiziksel temas, motivasyonu “sevgi” olsa dahi, bedensel özerkliği zedelemektedir. Süreklilik gösteren sınır ihlalleri, çocuğun “hayır” deme refleksini zayıflatmaktadır. Akrabalık ilişkileri içinde normalleştirilen temaslar, yabancı temasına karşı algısal eşiği düşürebilmektedir. Kamusal alanlarda izinsiz temas, çocuğun bedenine yönelik müdahaleyi sıradanlaştırarak risk algısını azaltabilmektedir.

Sonuç

Bu çalışma göstermektedir ki, bir müdahalenin sınır ihlali sayılabilmesi için tüm kriterlerin bir arada bulunması zorunlu değildir. Belirlenen değişkenlerden birinin dahi varlığı, çocuğun mahremiyet algısını zedelemeye yeterli olabilmektedir. Sevgi motivasyonu, rıza eksikliğini meşrulaştırmaz. Toplumsal düzeyde sınır farkındalığının gelişmemesi, çocukların istismara karşı savunmasızlığını artırmaktadır. Bu nedenle bedensel söz hakkı, erken yaşlardan itibaren sistematik mahremiyet eğitiminin temel bileşeni olarak ele alınmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Çocuk hakları, bedensel söz hakkı, mahremiyet eğitimi, sınır ihlali, sevgi dili.

21-EXAMINATION OF CHILDREN'S BODILY AUTONOMY AND PHYSICAL INTERVENTIONS UNDER THE NAME OF "LOVE" IN TERMS OF BOUNDARY VIOLATION

Zahide Nur SEVER, Student, Faculty of Law, MEF University, ORCID ID: 0009-0002-9664-4355 severz@mef.edu.tr

ABSTRACT

Objective

In our society, demonstrations of love towards children are generally built upon intense physical contact such as kissing, hugging, and touching. However, these actions harbor critical risks in terms of the child's developmental and legal rights. The main objective of this study is to demonstrate that interventions carried out with the motivation of "love" but without the child's explicit consent constitute a boundary violation within the context of children's rights and privacy education. Within the scope of the research, it is examined in detail how such actions weaken the child's right to have a say over their own body and their ability to say "no," and how it blurs the perception of boundaries between strangers and relatives.

Rationale and Method

The study examines whether interventions directed at the child's bodily integrity constitute a boundary violation within a qualitative assessment framework. In this context, the evaluation considers whether the intervention is based on the child's free and clear consent, the impact of the spatial context in which the contact occurs on the child's perception of safety, the reflections of the physical form of the action on bodily autonomy, and the possible coercive role of the adult's social status over the child. The framework does not require all of these criteria to be present simultaneously; it evaluates the presence of even one of them as a potential indicator of violation in terms of the child's consciousness of privacy and bodily integrity.

Findings

Physical contact carried out without consent, even if the motivation is "love," damages bodily autonomy. Continuous boundary violations weaken the child's reflex to say "no." Contacts normalized within kinship relations can lower the threshold of perceptual awareness against contact by strangers, and unauthorized contact in public spaces can trivialize the intervention towards the child's body, thereby reducing risk perception.

Conclusion

This study demonstrates that all criteria do not need to coexist for an intervention to be considered a boundary violation. The presence of even one of the identified variables can be sufficient to undermine the child's perception of privacy. The motivation of love does not legitimize the lack of consent. The failure to develop boundary awareness at a societal level increases children's vulnerability to abuse. For this reason, the right to bodily autonomy should be treated as a fundamental component of systematic privacy education from an early age.

Keywords: Children's rights, bodily autonomy (right to have a say over one's body), privacy education, boundary violation, language of love.

22-KADINLARIN ADLİ YARDIM HİZMETLERİNE ERİŞİMİ BAĞLAMINDA ÇOCUKLARIN KORUNMA KAPASİTESİ

İremsu İlksen Uçar, Stajyer Avukat, Acıbadem Üniversitesi 0000-0003-1208-9498, ilksenucar13@gmail.com

ÖZET

Amaç: Çocuk istismarıyla mücadelede koruyucu ve önleyici mekanizmaların etkinliği yalnızca çocuk odaklı düzenlemelere değil, bakım veren ebeveynlerin hukuki farkındalık ve adalete erişim düzeylerine de bağlıdır. Özellikle aile içi şiddet ve istismar vakalarında annenin hukuki destek mekanizmalarına ulaşabilmesi, çocuğun korunma kapasitesini doğrudan etkilemektedir. Bu çalışmanın amacı, kadınların adli yardım hizmetlerine ilişkin farkındalık düzeyleri ile çocukların korunma imkanları arasındaki ilişkiyi ortaya koymaktır.

Gereç ve Yöntem: Araştırma; anne ve çocuk arasındaki ilişkiyi ortaya koyan bir literatür taramasına, adli yardım hizmetlerine ilişkin farkındalığa yönelik olarak İstanbul ilinde yaşayan kadınlarla yapılan bir anket çalışmasının analizine ve İstanbul Barosu'nun adli yardım hizmetlerine ilişkin verilerine dayanmaktadır.

Bulgular: Katılımcıların önemli bir kısmının adli yardım hakkında yeterli bilgiye sahip olmadığı tespit edilmiştir. Annenin hukuki destek mekanizmaları hakkında bilgi sahibi olması ve gerekli hallerde bu mekanizmalara başvurması; koruma tedbirlerinin alınmasını ve şiddet ortamının sonlandırılmasını mümkün kılarak çocuğun şiddete maruz kalma riskini azaltmaktadır. Ayrıca annenin hukuki güçlenmesi, çocuğun güvenli bir ortamda yaşamını sürdürme ve travmatik sürecin derinleşmesini önleme açısından koruyucu bir işlev görmektedir. Bu yönüyle annenin adalete erişimi, çocuğun korunma kapasitesini etkileyen bir unsur olarak ortaya çıkmaktadır.

Sonuç: Çocuk koruma politikalarının, annelerin adli yardım mekanizmalarına erişimini güçlendiren bütüncül bir yaklaşımla ele alınması gerekmektedir. Adli yardım sisteminin görünürlüğünün artırılması, başvuru süreçlerinin sadeleştirilmesi ve risk altındaki kadınlara yönelik bilgilendirme faaliyetleri, çocuk istismarıyla mücadelede dolaylı fakat etkili bir koruma aracı olarak değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Adli yardım, adalete erişim, çocuk koruma, şiddet, kadın

22-CHILDREN'S PROTECTION CAPACITY IN THE CONTEXT OF WOMEN'S ACCESS TO LEGAL AID SERVICES

İremsu İlksen Uçar, Trainee Lawyer, Acıbadem University, 0000-0003-1208-9498, ilksenucar13@gmail.com

ABSTRACT

Purpose: The effectiveness of protective and preventive mechanisms in combating child abuse depends not only on child-centered regulations but also on caregivers' legal awareness and level of access to justice. Particularly in cases of domestic violence and abuse, a mother's ability to access legal support mechanisms directly affects the child's protection capacity. This study aims to examine the relationship between women's awareness of legal aid services and the protection opportunities available to children.

Materials and Methods: The research is based on a literature review addressing the relationship between mother and child, an analysis of a survey conducted with women living in Istanbul to measure their awareness of legal aid services, and data obtained from the Istanbul Bar Association regarding legal aid services.

Findings: A significant proportion of the participants were found to lack sufficient knowledge about legal aid. A mother's application to legal support mechanisms enables the implementation of protective measures and the termination of violent environments, thereby reducing the child's risk of exposure to violence. Furthermore, the legal empowerment of the mother serves a protective function by ensuring that the child can continue living in a safe environment and by preventing the deepening of traumatic experiences. In this respect, the mother's access to justice emerges as a factor affecting the child's protection capacity.

Conclusion: Child protection policies should be addressed through a holistic approach that strengthens mothers' access to legal aid mechanisms. Increasing the visibility of the legal aid system, simplifying application procedures, and providing targeted informational activities for women at risk should be considered indirect yet effective tools in combating child abuse.

Keywords: Legal aid, access to justice, child protection, violence, women

23-TÜRKİYE’DE 15 YAŞ ALTI ÇOCUKLARIN SOSYAL MEDYA KULLANIMININ YASAKLANMASINA İLİŞKİN KANUN TASLAĞININ DEĞERLENDİRİLMESİ

Remzi Çağrı Uzun, Avukat, Medipol Üniversitesi, <https://orcid.org/0000-0002-7161-1461>, r.cagriuzun@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışma, Türkiye’de 15 yaş altındaki çocukların sosyal medya kullanımının yasaklanmasına yönelik hazırlanan güncel yasa taslağını analiz etmeyi amaçlamaktadır. Söz konusu yasa taslağında, 5651 sayılı İnternet Ortamında Yapılan Yayınların Düzenlenmesi ve Bu Yayınlar Yoluyla İşlenen Suçlarla Mücadele Edilmesi Hakkında Kanun'da değişiklikler öngörülmektedir. Bu kapsamda Kanun'un Ek 4'üncü maddesinin 7'nci fıkrasına, "Sosyal ağ sağlayıcı, on beş yaşını doldurmamış çocuklara hizmet sunamaz ve bu hizmetin sunulmaması konusunda yaş doğrulama dahil gerekli tedbirleri almakla yükümlüdür" hükmü eklenmektedir. Çalışmanın temel odağı, çocukları dijital dünyanın risklerinden koruma hedefi ile çocukların bilgiye erişim ve katılım hakları arasındaki dengenin nasıl kurulabileceğini hukuki bir perspektifle tartışmaktır.

Gereç ve Yöntem: Araştırmada nitel araştırma yöntemi benimsenmiştir. Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı tarafından hazırlanan yasa taslağı metni, dijital çocuk hakları literatürü ve dünyadaki ilk örnek olan Avustralya'nın 16 yaş altı sosyal medya yasağı uygulaması da dahil olmak üzere bu konudaki uluslararası örnekler karşılaştırmalı olarak incelenmiştir. Ayrıca, dijital güvenlik uzmanlarının teknik uygulanabilirlik hakkındaki görüşleri analiz edilmiştir. **Bulgular:** Hazırlanan taslağa göre, Türkiye’de 15 yaş altındaki çocukların, ebeveyn izni olsa dahi sosyal medya hesabı açmasının tamamen yasaklanması öngörülmektedir. Bu düzenlemenin hayata geçirilmesi için platformlara "kesin yaş doğrulama" zorunluluğu getirilmesi ve bu kapsamda yüz tanıma sistemleri gibi biyometrik veri temelli teknolojilerin kullanılabilmesi gündemdedir.

Bulgular: Benzer yasakların Avustralya gibi ülkelerde de yürürlüğe girdiğini ancak bu tür katı yasakların çocukları daha denetimsiz dijital mecralara itme riski taşıdığını ve biyometrik verilerin gizliliği konusunda ciddi endişeler yarattığını göstermektedir.

Sonuç: Çocukların siber zorbalık, bağımlılık ve zararlı içeriklerden korunması elzemdir; ancak salt yasaklama odaklı bir yaklaşım, dijital okuryazarlığın gelişimini, vpn kullanımı sebebiyle çocukların hassas verilerinin kontrolsüzce paylaşımını ve çocuğun katılım hakkını zedeleyebilmektedir.

Anahtar Kelimeler: 5651 sayılı Kanun değişikliği, Sosyal ağ sağlayıcı yükümlülükleri, Yaş doğrulama mekanizmaları, KVKK.

23-EVALUATION OF THE DRAFT BILL ON PROHIBITING SOCIAL MEDIA USE BY CHILDREN UNDER THE AGE OF 15 IN TURKIYE

Remzi Çağrı Uzun, Lawyer, Medipol University <https://orcid.org/0000-0002-7161-1461>, r.cagriuzun@gmail.com

ABSTRACT

Objective: This study aims to analyze the current draft legislation prepared to prohibit social media use by children under the age of 15 in Türkiye. The draft proposes amendments to Law No. 5651 on the Regulation of Publications on the Internet and Combating Crimes Committed through Such Publications. In this context, the following provision is proposed to be added to paragraph 7 of Additional Article 4: “A social network provider may not provide services to children who have not reached the age of fifteen and shall be obliged to take the necessary measures, including age verification, to ensure that such services are not provided.” The main focus of the study is to discuss, from a legal perspective, how to strike a balance between the aim of protecting children from the risks of the digital world and children’s rights to access information and to participate.

Materials and Methods: A qualitative research method was adopted. The draft bill prepared by the Ministry of Family and Social Services, the literature on digital children’s rights, and international examples—most notably Australia’s under-16 social media ban, as the first such example worldwide—were examined comparatively. In addition, the views of digital security experts on technical feasibility were analyzed.

Findings: Under the draft, opening a social media account would be completely prohibited for children under 15 in Türkiye, even with parental consent. To implement this regulation, platforms would be required to adopt “robust age verification,” and the use of biometric-data-based technologies such as facial recognition systems has been raised as a potential means of compliance. The findings indicate that similar bans have entered into force in countries such as Australia; however, strict prohibitions of this kind may carry the risk of pushing children toward less supervised digital environments and raise serious concerns regarding the privacy of biometric data.

Conclusion: Protecting children from cyberbullying, addiction, and harmful content is essential. Nevertheless, an approach based solely on prohibition may undermine the development of digital literacy, lead to the uncontrolled disclosure of children’s sensitive data due to VPN use, and adversely affect the child’s right to participation.

Keywords: amendments to Law No. 5651; social network provider obligations; age-verification mechanisms; Turkish Data Protection Law (KVKK).

24-ÜNİVERSİTE LİSANS ÖĞRENCİLERİNİN FLÖRT ŞİDDETİNE YÖNELİK TUTUMLARININ İNCELENMESİ

Sude Vicnelioğlu, Adli Bilimler Tezli Yüksek Lisans Öğrencisi, Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar Üniversitesi, ORCID: 0009-0006-6952-0081, sude.vicnelioglu@acibadem.edu.tr

ÖZET

Giriş ve Amaç: Flört şiddeti, özellikle geç ergenlik ve genç yetişkinlik dönemini kapsayan üniversite yıllarında yaygın olarak karşılaşılan; bireylerin fiziksel, cinsel, duygusal, ekonomik ya da dijital yollarla partneri üzerinde güç ve kontrol kurmaya çalıştığı bir şiddet türüdür. Literatürde, üniversite öğrencilerinin bazı şiddet davranışlarını açık biçimde istismar olarak tanımlayamadığı ve toplumsal cinsiyet rolleri doğrultusunda bu davranışları normalleştirebildiği belirtilmektedir. Bu durum, şiddetin görünmezleşmesine ve ilişkiler içerisinde sürdürülmesine zemin hazırlayabilmektedir. Flört şiddetine yönelik tutumların erken dönemde belirlenmesi, riskli algı ve kabullerin ortaya konulması ve önleyici müdahale programlarının geliştirilmesi açısından önem taşımaktadır. Bu çalışma, üniversite öğrencilerinin flört şiddetine dair tutum düzeylerini demografik değişkenler ışığında analiz ederek mevcut durumu ortaya koymayı amaçlamaktadır.

Gereç ve Yöntem: Bu araştırma, İstanbul’da üniversite lisans öğrencilerinin flört şiddetine yönelik tutumlarını belirlemeyi amaçlayan betimsel bir çalışmadır. Araştırmanın örneklemini, 2025-2026 eğitim-öğretim yılında üniversitenin farklı fakültelerinde öğrenim gören ve gönüllülük esasına göre çalışmaya katılan lisans öğrencileri oluşturmaktadır. Veriler, katılımcıların demografik özelliklerini içeren “Kişisel Bilgi Formu” ile 28 maddelik, 5’li Likert tipindeki “Flört Şiddeti Tutum Ölçeği” aracılığıyla toplanacaktır. Ölçek; genel, fiziksel, duygusal, ekonomik ve cinsel şiddet olmak üzere beş alt boyuttan oluşmaktadır. Analiz sürecinde ölçekteki ters maddelerin kodlama işlemleri yapılacak ve verilerin değerlendirilmesinde SPSS programı kullanılacaktır.

Bulgular: Araştırma sonucunda, özellikle cinsiyet değişkenine göre anlamlı farklılıklar saptanması beklenmektedir. Kadın öğrencilerin flört şiddetini reddetme eğilimlerinin daha yüksek, erkek öğrencilerin ise psikolojik kontrol ve kısıtlayıcı davranışlara yönelik daha yüksek kabullenme düzeyi gösterebileceği öngörülmektedir. Son olarak; öğrencilerin yetiştikleri çevresel ve ailevi koşulların flört şiddetine yönelik tutumlarını etkileyebileceği öngörülmektedir. Bulguların, üniversite kampüsleri içerisinde sağlıklı ilişki bilincinin oluşturulması için temel bir veri sunması umulmaktadır.

Sonuç: Çalışmanın beklenen sonuçları, üniversite öğrencilerinin flört şiddetine yönelik tutumlarının toplumsal cinsiyet algısı ve sosyodemografik faktörlerden etkilendiğini ortaya koyacaktır. Özellikle fiziksel olmayan şiddet türlerine yönelik farkındalığın artırılması gerekliliği vurgulanmaktadır. Bu doğrultuda, üniversite bünyesinde “Güvenli İlişki” temalı bilgilendirme faaliyetlerinin düzenlenmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Flört Şiddeti, Üniversite Öğrencileri, Tutum Düzeyi, Toplumsal Cinsiyet, Vakıf Üniversitesi.

24-INVESTIGATION OF UNDERGRADUATE UNIVERSITY STUDENTS' ATTITUDES TOWARDS DATING VIOLENCE

Sude Vicnelioğlu, Forensic Sciences Master's Student (Thesis), Acıbadem Mehmet Ali Aydınlar University, ORCID: 0009-0006-6952-0081, sude.vicnelioglu@acibadem.edu.tr

ABSTRACT

Purpose: Dating violence is a common form of violence during university years, covering late adolescence and young adulthood. It involves attempts to establish power and control over a partner through physical, sexual, emotional, economic, or digital means. Research indicates that university students may not clearly define certain abusive behaviors as violence and may normalize them in line with traditional gender roles. This normalization can make violence invisible and contribute to its continuation within relationships. Therefore, identifying attitudes toward dating violence at an early stage is crucial to reveal risky perceptions and patterns of acceptance, as well as to develop effective preventive interventions. This study aims to analyze university students' attitudes toward dating violence according to selected demographic variables and to present the current situation.

Materials and Methods: This descriptive study was conducted with undergraduate students studying at a foundation university in Istanbul during the 2025–2026 academic year. The sample consists of volunteer students from different faculties. Data will be collected through a “Personal Information Form” including demographic characteristics and a 28-item, five-point Likert-type “Dating Violence Attitude Scale.” The scale includes five sub-dimensions: general, physical, emotional, economic, and sexual violence. Reverse-coded items will be recoded before analysis, and the data will be evaluated using the SPSS statistical program.

Findings: Significant differences are expected, particularly based on gender. Female students are anticipated to show stronger rejection of violent behaviors, while male students may demonstrate relatively higher acceptance of psychological control and restrictive practices. Familial and environmental factors are also expected to influence attitudes.

Conclusion: The results are expected to show that attitudes toward dating violence are shaped by gender perceptions and sociodemographic factors. Increasing awareness, especially regarding non-physical forms of violence, is essential. Organizing “Safe Relationships” themed educational activities within universities is recommended.

Keywords: Dating Violence, University Students, Attitude Level, Gender, Foundation University.

25-SAĞLIKTA ŞİDDET OLAYLARINA YÖNELİK SOSYAL MEDYA TEPKİLERİNİN TEMATİK ANALİZİ: BİR YOUTUBE HABER YORUMU İNCELEMESİ

Seda Yeşer, Yüksek Lisans Öğrencisi, Acıbadem Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Sağlık Yönetimi Bölümü, ORCID ID: 0009-0007-0331-707X, sedayeser@gmail.com

ÖZET

Giriş

Türkiye’de sağlık çalışanlarına yönelik şiddet, giderek artan ve toplumsal, hukuki boyutları olan ciddi bir sorundur. Dijital platformlar, bu olaylara ilişkin kamusal algının şekillendiği önemli mecralar arasında yer almaktadır.

Amaç

Bu çalışma, güvenilir haber kanalı olarak kabul edilen NTV’nin 31 Ekim 2024 tarihinde YouTube kanalında yayınlanan “Kadın Doktoru Makasla Darp Eden Saldırgan Tutuklandı” başlıklı habere yapılan YouTube izleyici yorumlarını inceleyerek, bu kitlenin sağlık çalışanına yönelik şiddet algısını ve tepkilerini derinlemesine anlamlandırmayı amaçlamaktadır.

Metodoloji

İlgili haber seçilirken YouTube’da sağlıkta şiddet temasına ilişkin en çok izlenen, yorum ve etkileşim alan video analiz ünitesi olarak seçilmiştir. Bunun nedeni hem kamuoyunda gündem olmuş hem de yorum almış videonun derinlemesine tematik analize imkân sağlamasıdır. Analizde 27 Ocak 2026 tarihine kadar yapılmış olan 819 kullanıcı yorumu, MAXQDA programı aracılığıyla tematik analiz yöntemiyle incelenmiştir. Kodlama süreci sonucunda, yorumlar altı temel tema ve 23 alt tema çerçevesinde analiz edilmiştir. Temaların oluşturulmasında tümevarım yöntemi kullanılmıştır.

Bulgular

Yorumlarda en yoğun temalar “Cezalara İlişkin Algı” (240) ve “Mağdur Karşısı Şiddeti Meşrulaştırma” (217) olmuştur. Cezalara ilişkin algıda adalet sistemine güvensizlik ve tutuklamama eleştirileri öne çıkarken, mağdur karşısı söylemlerde önyargılı genellemeler ve spekülasyon suçlamalar dikkat çekmiştir. Şiddeti kınayan ve hekimi destekleyen yorumlar (116) daha sınırlı, sağlık sistemi eleştirileri (83) çoğunlukla politik ve yoğunluk sorunlarına odaklanmıştır. Çözüm önerileri (62) yasal ve hukuki düzenlemeleri kapsar, toplumsal-medya eleştirileri (32) daha düşük yoğunlukta.

Sonuç

Elde edilen bulgular, sosyal medyada sağlıkta şiddetin yalnızca bireysel bir suç eylemi olarak değil; adalet sistemi, sağlık politikaları ve toplumsal değerler bağlamında çok katmanlı biçimde tartışıldığını göstermektedir. Adalet mekanizmasına güvensizlik ve mağduru suçlayıcı söylemlerin yoğunluğu, sağlıkta şiddetin toplumsal algısının yalnızca kınama refleksiyle sınırlı olmadığını, aynı zamanda yapısal ve kültürel dinamiklerle şekillendiğini ortaya koymaktadır. Sonuçlar, önleyici politikaların hukuki düzenlemelerin yanı sıra toplumsal bilinç ve sistemsel iyileştirmelerinde gerekliliğine işaret etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sağlıkta Şiddet, Sağlık Çalışanlarına Yönelik Şiddet, Sosyal Medya, Kamuoyu Algısı, Tematik Analiz

25-A THEMATIC ANALYSIS OF SOCIAL MEDIA REACTIONS TO VIOLENCE IN HEALTHCARE: AN EXAMINATION OF A YOUTUBE NEWS COMMENTARY

Seda Yeşer, Master's Student, Acibadem University, Institute of Health Sciences, Department of Health Management, ORCID ID: 0009-0007-0331-707X, sedayeser@gmail.com

ABSTRACT

Introduction

Violence against healthcare professionals in Türkiye represents a growing and multifaceted problem with significant social and legal implications. Digital platforms play a central role in shaping public perceptions of such incidents and in framing broader societal debates.

Objective

This study aims to explore public perceptions and reactions to violence against healthcare professionals by analyzing user comments posted under a YouTube news report titled “Attacker Who Assaulted Female Doctor with Scissors Arrested”, published on NTV’s official YouTube channel on October 31, 2024.

Methodology

The most-viewed and most-engaged video related to violence in healthcare on YouTube was selected as the unit of analysis. A total of 819 user comments posted up to January 27, 2026 were examined using thematic analysis through the MAXQDA software. An inductive coding approach was employed, resulting in the identification of six main themes and 23 sub-themes.

Findings

The most prominent themes identified were “Perceptions of Punishment” (240) and “Legitimization of Violence Against the Victim” (217). Within the punishment-related discourse, distrust toward the justice system and criticism of arrest procedures were particularly salient. Anti-victim narratives frequently included prejudiced generalizations and speculative accusations. Comments condemning violence and expressing support for the physician (116) were comparatively fewer. Criticisms directed at the healthcare system (83) predominantly focused on political dimensions and systemic workload pressures. Proposed solutions (62) centered on legal and regulatory reforms, while criticisms of social media (32) appeared less frequently.

Conclusion

The findings indicate that violence in healthcare is discussed on social media not only as an individual criminal act but also within the broader context of the justice system, health policies, and societal values. Distrust in legal mechanisms and the prevalence of victim-blaming discourse reveal that public perception is shaped by structural and cultural dynamics, highlighting the need for comprehensive preventive policies.

Keywords: Violence in Healthcare, Violence Against Healthcare Workers, Social Media, Public Perception, Thematic Analysis

26-DİJİTAL SINIRLARIN İHLALİ VE NORMALLEŞME: ÇOCUKLUK ÇAĞI SİBER UŞAKLAŞTIRMA (GROOMING) DENEYİMLERİNİN GENÇ YETİŞKİMLERİN RİSKLİ DİJİTAL DAVRANIŞLARI ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

Simay Tuana Yılmaz, MEF Üniversitesi Hukuk Lisans Programı, 0009-0002-4111-9553, yilmazsima@mef.edu.tr

Ece Altundağ, MEF Üniversitesi Hukuk Lisans Programı, 0009-0004-1085-5181, altundage@mef.edu.tr

ÖZET

Amaç: Bilişim teknolojilerinin yaygınlaşması, çocukların dijital dünyada cinsel amaçlı manipülasyona, literatürde "grooming" olarak bilinen ve Türkçede "siber uşaklaştırma" olarak karşılanaan sürece maruz kalma riskini artırmaktadır. Bu araştırma, çocukluk ve ergenlik döneminde bu eylemlere maruz kalan bireylerin, genç yetişkinlik dönemindeki dijital güvenlik algılarını ve riskli davranış eğilimlerini analiz etme amacını taşımaktadır. Çalışmanın temel hipotezi, çocuklukta dijital sınırları ihlal edilen bireylerin bu durumu normalleştirerek yetişkinlikte yeniden mağduriyet ,reviktimizasyon, riskine daha açık hale geldikleridir.

Gereç ve Yöntem: Bu araştırma; çocukların çevrimiçi istismarı ile ilgili ulusal/uluslararası literatürden, özellikle Lanzarote Sözleşmesi, TCK düzenlemeleri ve saha çalışma verilerini içermektedir. Saha çalışması ayağında, 18-25 yaş aralığındaki üniversite öğrencilerinden, retrospektif anket yöntemiyle toplanan veriler kullanılmıştır. Ankette, katılımcıların geçmişteki grooming deneyimleri ile bugünkü sexting ve dijital mahremiyet tercihleri arasındaki ilişki, "Risk Algısının Normalleşmesi" teorisi üzerinden kurgulanarak ölçülmüştür.

Bulgular: Ön bulgular, ergenlik döneminde siber uşaklaştırma sürecine maruz kalan katılımcıların büyük bir kısmının, yetişkinlikteki flört ilişkilerinde mahrem içerik paylaşımını veya riskli dijital iletişimleri "olağan bir durum" olarak tanımladıklarını göstermektedir. Ayrıca katılımcılar, maruz kaldıkları eylemlerin o tarihte bir suç (TCK 103/105) teşkil ettiğine dair farkındalıklarının düşük olduğunu belirtmişlerdir.

Sonuç: Araştırma sonuçları, siber uşaklaştırmanın sadece anlık bir istismar değil, bireyin uzun vadeli hukuk ve güvenlik bilincini zedeleyen bir süreç olduğunu kanıtlamaktadır. Bu çalışma; fiziksel temas içermediği gerekçesiyle "hazırlık hareketi" sayılan eylemlerin, aslında mağdurun gelecekteki irade beyanını sakatlayan müstakil bir istismar tipi olduğunu ortaya koymaktadır. Bu doğrultuda, grooming'ın TCK 103 kapsamında özel olarak düzenlenmesi ve ceza politikasının Lanzarote Sözleşmesi Madde 23 ile tam uyumlu hale getirilmesi gerektiği sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Grooming, Çocuk İstismarı, Reviktimizasyon, Dijital Mahremiyet, TCK, Türkiye.

26-VIOLATION OF DIGITAL BOUNDARIES AND NORMALIZATION: THE IMPACT OF CHILDHOOD CYBER GROOMING EXPERIENCES ON RISKY DIGITAL BEHAVIORS OF YOUNG ADULTS

*Simay Tuana Yılmaz, MEF Üniversitesi Hukuk Lisans Programı, 0009-0002-4111-9553,
yilmazsima@mef.edu.tr*

*Ece Altundağ, MEF Üniversitesi Hukuk Lisans Programı, 0009-0004-1085-5181,
altundage@mef.edu.tr*

ÖZET

Aim: The proliferation of IT increases the risk of children being subjected to sexual manipulation in the digital world, a process known in the literature as "grooming". This research analyzes digital security perceptions and risky tendencies in young adults with childhood grooming experiences. The hypothesis suggests childhood digital boundary violations lead to normalization, increasing vulnerability to revictimization in adulthood.

Materials and Methods: This research includes data obtained from national and international literature on online child abuse and criminology, specifically in light of the Lanzarote Convention and Turkish Penal Code (TPC) regulations. For the field study, data is collected from university students aged 18-25 using a retrospective survey method. The relationship between past experiences and current digital privacy preferences is analyzed through "Normalization of Risk Perception" theory.

Findings: Preliminary results indicate that most adolescent cyber-grooming victims perceive intimate content sharing in adult dating as an "ordinary occurrence". Crucially, participants' awareness regarding the criminal nature (TPC 103/105) of their past experiences was significantly deficient.

Conclusion: The research results prove that cyber grooming is not merely an instantaneous act of abuse but a process that impairs an individual's long-term legal and security awareness. This study provides empirical evidence that these acts, despite lacking physical contact, constitute distinct abuse invalidating the victim's future declaration of will. In this context, it is concluded that grooming should be specifically regulated under TPC Article 103 and that criminal policy should be brought into full compliance with Article 23 of the Lanzarote Convention.

Keywords: Grooming, Child Abuse, Revictimization, Digital Privacy, TPC, Türkiye.

27- ŞİDDETE MARUZ KALAN KADIN VE ÇOCUKLARA YÖNELİK KURUMSAL MEKANİZMALARIMIZ

Mihran YAMAN, Aile Sosyal Destek Uzmanı / Psikolog, Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, mihran-yaman9@gmail.com

Giriş: Kadın ve çocuklara yönelik şiddetle mücadele, koruma, önleme, destekleme ve güçlendirme işlevlerini birlikte yürüten hak temelli kurumsal mekanizmalar gerektirir. İl düzeyindeki sosyal hizmet yapılanmaları, riskin erken belirlenmesi ve uygun hizmetlere yönlendirme açısından merkezi role sahiptir.

Amaç: Bu sunum, Diyarbakır Aile ve Sosyal Hizmetler İl Müdürlüğü tarafından şiddete maruz kalan veya şiddet riski altında bulunan kadın ve çocuklara yönelik yürütülen kurumsal mekanizmaları tanımlamaktadır.

Yöntem: Sunum; mevzuat, çocuk koruma hizmetleri, kadın destek mekanizmaları, koruyucu-önleyici programlar ve il düzeyinde sunulan sosyal hizmet modelleri temelinde tanımlayıcı bir kurumsal değerlendirme olarak hazırlanmıştır.

Bulgular: Çocuğa yönelik şiddet; 18 yaş altındaki bireylere yönelen fiziksel, duygusal, cinsel istismar, ihmal ve diğer zarar verici davranışlar kapsamında ele alınmaktadır. Risk etmenleri çocuk, ebeveyn, aile ve toplumsal düzeyde değerlendirilmektedir. 5395 sayılı Kanun danışmanlık, eğitim, bakım, sağlık ve barınma tedbirleri için hukuki zemin sağlamaktadır. ÇEKOM, ÇES, İÇES ve Sosyal Hizmet Merkezleri çocukların güvenli, aile ortamına yakın koşullarda gelişimini desteklemektedir. Çocuklar Güvende Programı, koruyucu aile, sosyal ve ekonomik destek ve ANKA Programı önleyici modellerdir. Kadınlar için 6284 sayılı Kanun, ŞÖNİM, kadın konukevleri, SHM irtibat noktaları ve ALO 183 çok yönlü destek sağlamakta ve hizmetlere erişimin sürdürülebilirliğini artırmaktadır.

Sonuç: Bu mekanizmalar, yerel düzeyde mağdur odaklı, bütüncül ve önleyici kurumsal müdahalenin önemini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: çocuğa yönelik şiddet; kadına yönelik şiddet; sosyal hizmet; çocuk koruma; 6284 sayılı Kanun

27- INSTITUTIONAL MECHANISMS FOR WOMEN AND CHILDREN EXPOSED TO VIOLENCE

Mihran YAMAN, Family Social Support Specialist / Psychologist, Ministry of Family and Social Services, mihranyaman9@gmail.com

Background: Violence against women and children requires coordinated, rights-based institutional mechanisms that combine protection, prevention, support, and empowerment. Provincial social service structures are central to early risk identification and referral.

Objective: This presentation describes mechanisms implemented by the Diyarbakır Provincial Directorate of Family and Social Services for women and children exposed to violence or at risk.

Methods: The presentation was prepared as a descriptive institutional review based on legislation, child protection services, women's support mechanisms, preventive programs, and provincial service models.

Results: Violence against children is addressed as physical, emotional, and sexual abuse, neglect, and other forms of harm directed at individuals under 18. Risk factors are evaluated at child, parental, family, and societal levels. Law No. 5395 provides the legal basis for counseling, education, care, health, and shelter measures. Child Homes Coordination Centers, Child Homes Sites, Specialized Child Homes Sites, and Social Service Centers support safe, family-like development. Preventive models include the Children Are Safe Program, foster care, social and economic support, and the ANKA Child Support Program. For women, Law No. 6284, Violence Prevention and Monitoring Centers, women's shelters, Social Service Center contact points, and ALO 183 provide multidisciplinary support.

Conclusion: These mechanisms demonstrate an integrated, victim-centered, and preventive institutional response to violence.

Keywords: violence against children; violence against women; social services; child protection; Law No. 6284

28- ÇOCUK KORUMA VE KADINA YÖNELİK ŞİDDETLE MÜCADELEDE KOLLUK UYGULAMALARI: DİYARBAKIR İL JANDARMA KOMUTANLIĞI ÖRNEĞİ

Derya YAVUZ, Jandarma Astsubay Üstçavuş, Diyarbakır İl Jandarma Komutanlığı, Asayiş Şube Müdürlüğü, Aile İçi Şiddetle Mücadele ve Çocuk Kısım Amirliği, deryayavuz@jandarma.gov.tr

Giriş: Çocuk koruma ve kadına yönelik şiddetle mücadele, hak temelli ve mağdur odaklı kolluk uygulamalarını gerektirir. Jandarma birimleri erken müdahale, adli bildirim, koruma, yönlendirme ve önleme süreçlerinde kritik role sahiptir.

Amaç: Bu sunum, Diyarbakır İl Jandarma Komutanlığının suça sürüklenen çocuklar, suç mağduru çocuklar ve aile içi ya da kadına yönelik şiddete maruz kalan kadınlara ilişkin uygulamalarını tanımlamaktadır.

Yöntem: Sunum; mevzuat, işlem basamakları ve 2025 yılı faaliyet verileri temelinde tanımlayıcı bir kurumsal değerlendirme olarak hazırlanmıştır. Hukuki dayanaklar, müdahale adımları, yönlendirme mekanizmaları, koruyucu-önleyici tedbirler, farkındalık çalışmaları ve personel eğitimleri değerlendirilmiştir.

Bulgular: 2025 yılında 287 çocuk suça sürüklenen çocuk olarak kaydedilmiş; en sık olay türü kasten yaralama olmuştur. Aynı yıl 1.416 çocuk suç mağduru olarak kaydedilmiş, en sık mağduriyet alanı aile hukukundan kaynaklı yükümlülüğün ihlali olarak bildirilmiştir. Cinsel istismar olgularında Çocuk İzlem Merkezine sevk, adli muayene, pedagoğ görüşmesi, görüntülü-sesli ifade kaydı ve güvenli teslim süreçleri vurgulanmıştır. 6284 sayılı Kanun kapsamında koruyucu ve önleyici tedbirler, elektronik kelepçe, KADES tanıtımı, farkındalık etkinlikleri ve eğitimler yürütülmüştür. On yedi ilçede yapılan 63 etkinlikle 15.357 vatandaşa ulaşılmış, 947 personele eğitim verilmiştir.

Sonuç: Bu model, hukuki dayanağı güçlü, önleme yönelimli ve mağdur odaklı kolluk mekanizmalarının önemini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: çocuk koruma; aile içi şiddet; kadına yönelik şiddet; jandarma; 6284 sayılı Kanun

28- LAW ENFORCEMENT PRACTICES IN CHILD PROTECTION AND COMBATING VIOLENCE AGAINST WOMEN: THE CASE OF DİYARBAKIR PROVINCIAL GENDARMERIE COMMAND

Derya YAVUZ, Gendarmerie Staff Sergeant, Diyarbakır Provincial Gendarmerie Command, Public Order Branch Directorate, Domestic Violence Prevention and Child Section, deryayavuz@jandarma.gov.tr

Background: Child protection and combating violence against women require rights-based, victim-centered law enforcement practices. Gendarmerie units have a critical role in early intervention, judicial notification, protection, referral, and prevention.

Objective: This presentation describes Diyarbakır Provincial Gendarmerie Command practices regarding children driven to crime, child victims, and women exposed to domestic or gender-based violence.

Methods: The presentation was prepared as a descriptive institutional review based on legislation, procedures, and 2025 activity data. Legal grounds, intervention steps, referral mechanisms, protective-preventive measures, awareness activities, and personnel training were evaluated.

Results: In 2025, 287 children were recorded as children driven to crime; intentional injury was the most frequent offense. In the same year, 1,416 children were recorded as crime victims, most commonly due to violation of obligations arising from family law. In sexual abuse cases, referral to the Child Monitoring Center, forensic examination, pedagogical interview, audio-visual statement recording, and safe handover were emphasized. Under Law No. 6284, protective and preventive measures, electronic monitoring, KADES promotion, awareness events, and training were conducted. Sixty-three events in 17 districts reached 15,357 citizens, and 947 personnel were trained.

Conclusion: This model demonstrates legally grounded, prevention-oriented, victim-centered law enforcement mechanisms.

Keywords: child protection; domestic violence; violence against women; gendarmerie; Law No. 6284

29-YARGITAY KARARLARI IŞIĞINDA ÇOCUĞUN CİNSEL İSTİSMARI SUÇUNDA MAHKÛMİYET KRİTERLERİ

Özlem Yiğitoğlu, Avukat, İstanbul Barosu, ORCID ID: 0000-0001-8474-9139, yigitogluozlemy@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı, çocuğun cinsel istismarı suçu bakımından fiziksel bulgu bulunmayan dosyalarda verilen mahkûmiyet hükümlerinin hangi delil değerlendirme kriterlerine dayandırıldığını ortaya koymaktır. Bu kapsamda, Yargıtay kararları ışığında mağdur beyanının ispat gücü, destekleyici delillerle kurduğu ilişki ve “her türlü şüpheden uzak, kesin ve inandırıcı delil” standardının somutlaştırılma biçimi incelenmiştir.

Gereç ve Yöntem: Çalışma, nitel içerik analizine dayalı bir içtihat incelemesidir. Yargıtay’ın resmî internet sitesi üzerinden çocuğun cinsel istismarı suçuna ilişkin kararlar anahtar kelime temelli olarak taranmış; fiziksel bulgu bulunmamasına rağmen mahkûmiyet hükmünün kurulduğu dosyalar değerlendirme kapsamına alınmıştır. Karar gerekçeleri, delillerin birlikte değerlendirilme biçimi ve hangi unsurların mahkûmiyet için yeterli kabul edildiği yönünden yorumlayıcı yöntemle analiz edilmiştir.

Bulgular: İnceleme sonucunda, mahkûmiyet için mağdur beyanının özde değişmeyen, tutarlı ve istikrarlı olmasının temel ölçüt olarak kabul edildiği; ancak bu beyanın tek başına yeterli görülmemekle tanık anlatımları, olayın intikal şekli ve mağdur anlatımının güvenilirliğine ilişkin psikolojik değerlendirme ile birlikte ele alındığı tespit edilmiştir. Buna karşılık, çelişkili veya desteklenmeyen beyanlarda, yahut ilk derece mahkemesinin hangi delile neden üstünlük tanıdığını yeterli gerekçeyle ortaya koymadığı hâllerde bozma veya beraat sonucuna gidildiği görülmüştür.

Sonuç: Çocuğun cinsel istismarı suçunda fiziksel bulgu yokluğu, mahkûmiyetin önünde mutlak bir engel teşkil etmemektedir. Bununla birlikte, mahkûmiyet hükmünün, mağdur beyanının güvenilirliğinin somut olgularla temellendirilmesi ve delillerin bütüncül değerlendirilmesi suretiyle kurulması gerekmektedir. Bu yaklaşım, serbest delil sistemi çerçevesinde vicdani kanaat ilkesinin uygulanışı ile masumiyet karinesi ve çocuğun yüksek yararı ilkesi arasında kurulan normatif dengeyi yansıtmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çocuğun cinsel istismarı suçu, cinsel istismar, mağdur beyanı, psikolojik değerlendirme, çocuğun yüksek yararı

29-CONVICTION CRITERIA IN CHILD SEXUAL ABUSE CASES: EVIDENTIARY STANDARDS IN THE JURISPRUDENCE OF THE COURT OF CASSATION

Özlem Yiğitoğlu, Lawyer, Istanbul Bar Association, ORCID ID: 0000-0001-8474-9139, yigitogluozlemy@gmail.com

ABSTRACT

Purpose: This study aims to identify the evidentiary standards underlying convictions in child sexual abuse cases where no physical evidence exists. Specifically, it examines, in the light of the decisions of the Turkish Court of Cassation, the probative value of the victim's testimony, its relation to corroborating evidence, and how the standard of "proof beyond reasonable doubt" is operationalized in practice.

Materials and Methods: The research constitutes a qualitative content analysis of case law. Decisions related to child sexual abuse were retrieved through keyword searches on the official website of the Court of Cassation, and cases in which convictions were upheld despite the absence of physical evidence were included in the analysis. The judgments were examined with respect to how evidence was assessed collectively and which elements were deemed sufficient to justify a conviction.

Findings: The analysis indicates that the primary criterion for upholding convictions is the internal consistency, stability, and credibility of the victim's statement. However, victim testimony alone is not considered sufficient; it is assessed in conjunction with witness accounts, the manner in which the events unfolded, and psychological evaluations of the victim's reliability. In contrast, where statements are contradictory, unsupported, or the lower court fails to justify why one piece of evidence is given precedence over another, the Court of Cassation often overturns the conviction or upholds an acquittal.

Conclusion: The absence of physical evidence does not constitute an absolute bar to conviction in cases of child sexual abuse. Convictions must be founded on a holistic assessment of the evidence, with the reliability of the victim's testimony substantiated by concrete facts and psychological evaluation. This approach reflects the normative balance between the free evaluation of evidence and the presumption of innocence on the one hand, and the best interests of the child on the other.

Keywords: Child sexual abuse, sexual abuse, victim testimony, psychological evaluation, best interests of the child

İMDAT ŞİDDETİ ÖNLEME VE REHABİLİTASYON DERNEĞİ

İMDAT derneği; Prof.Dr. Oğuz POLAT başkanlığında 2015 yılının Nisan ayında farklı meslek gruplarına sahip şiddet karşıtı gönüllüler tarafından kurulmuş bir sivil toplum kuruluşudur.

Şiddetle ilgili durum tespiti, rehabilitasyon, verilen hizmetlerin yeterliliğinin incelenmesi, geliştirilmesi ve önleme konularında araştırmalar yapmak, konuyla ilgili eğitim ve danışmanlık hizmeti vermek derneğin ana faaliyet alanları arasında yer alır.

Dernek; suça itilen, sokakta ya da güç koşullarda yaşayan çocuklara ve şiddet mağduru kadınlara yönelik durum saptama, rehabilitasyon, araştırma, önleyici ve koruyucu hizmetlerde çözüm odaklı bir yaklaşımı benimser.

Emniyetin ilgili müdürlük ve şubelerinin yanı sıra Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü, Sosyal Hizmetler Çocuk Esirgeme Kurumu gibi kamu kurum ve idareleri, üniversiteler ve ilgili bakanlıklarla iş birliği içinde; bu amaçla kurulmuş ya da kurulacak olan dernek ve vakıflarla dayanışma içinde hareket eder.

Özetle dernek, toplumdaki her türlü şiddetin önlenmesi için çözümler üretir ve toplumda şiddeti doğuran tüm unsurların ortadan kalkacağı, aslında kendisine ihtiyaç olmayacak bir gelecek için çalışır.

Amacı;

- Öncelikle çocuklara ve kadınlara yönelik olmak üzere, onların şiddetten korunmasını sağlamak,
- Çocuk ve kadın haklarına ilişkin tüm ulusal ve uluslararası hukuk düzenlemelerini topluma tanıtarak; farkındalık, bilgilendirme ve bilinçlendirme faaliyetlerini yürütmek,
- Toplumdaki şiddeti önlemek ve şiddet mağdurlarına rehabilitasyon hizmeti vermek,
- Derneğe destek sağlayacak etkinlikler yaparak bu çalışmaların yaygınlık ve süreklilik gösterecek şekilde sürdürülmesini sağlamaktır.

DICLE ÜNİVERSİTESİ

1973 yılında kurulan Dicle Üniversitesi, Diyarbakır'da faaliyet gösteren yükseköğretim kurumlarından biridir. Üniversite; eğitim, araştırma ve topluma hizmet alanlarında yürüttüğü çalışmalarla bölgesel ve ulusal düzeyde önemli katkılar sağlamayı amaçlamaktadır.

Farklı fakülte, enstitü ve akademik birimleri aracılığıyla bilimsel araştırmaları destekleyen üniversite; akademik bilgi üretimini artırmayı, disiplinlerarası çalışmaları teşvik etmeyi ve toplumsal sorunlara bilimsel çözümler geliştirmeyi hedeflemektedir.

Dicle Üniversitesi, toplumun karşı karşıya olduğu suç, şiddet ve benzeri sosyal sorunların önlenmesine yönelik akademik çalışmaların yürütülmesine önem vermekte; bu konularda farkındalık oluşturmayı, bilimsel araştırmalarla çözüm önerileri geliştirmeyi ve toplumsal bilinçlenmeye katkı sağlamayı amaçlamaktadır.

Üniversite aynı zamanda düzenlediği kongre, sempozyum, panel ve bilimsel etkinliklerle akademisyenler, araştırmacılar ve öğrenciler için önemli bir akademik paylaşım ortamı sunarak bilimsel bilginin yaygınlaştırılmasına ve akademik iş birliklerinin güçlendirilmesine katkıda bulunmaktadır.